

ČÍSLO 4 • PROSINEC
ROČNÍK 2015–2016

P sv. Jan Prachatický

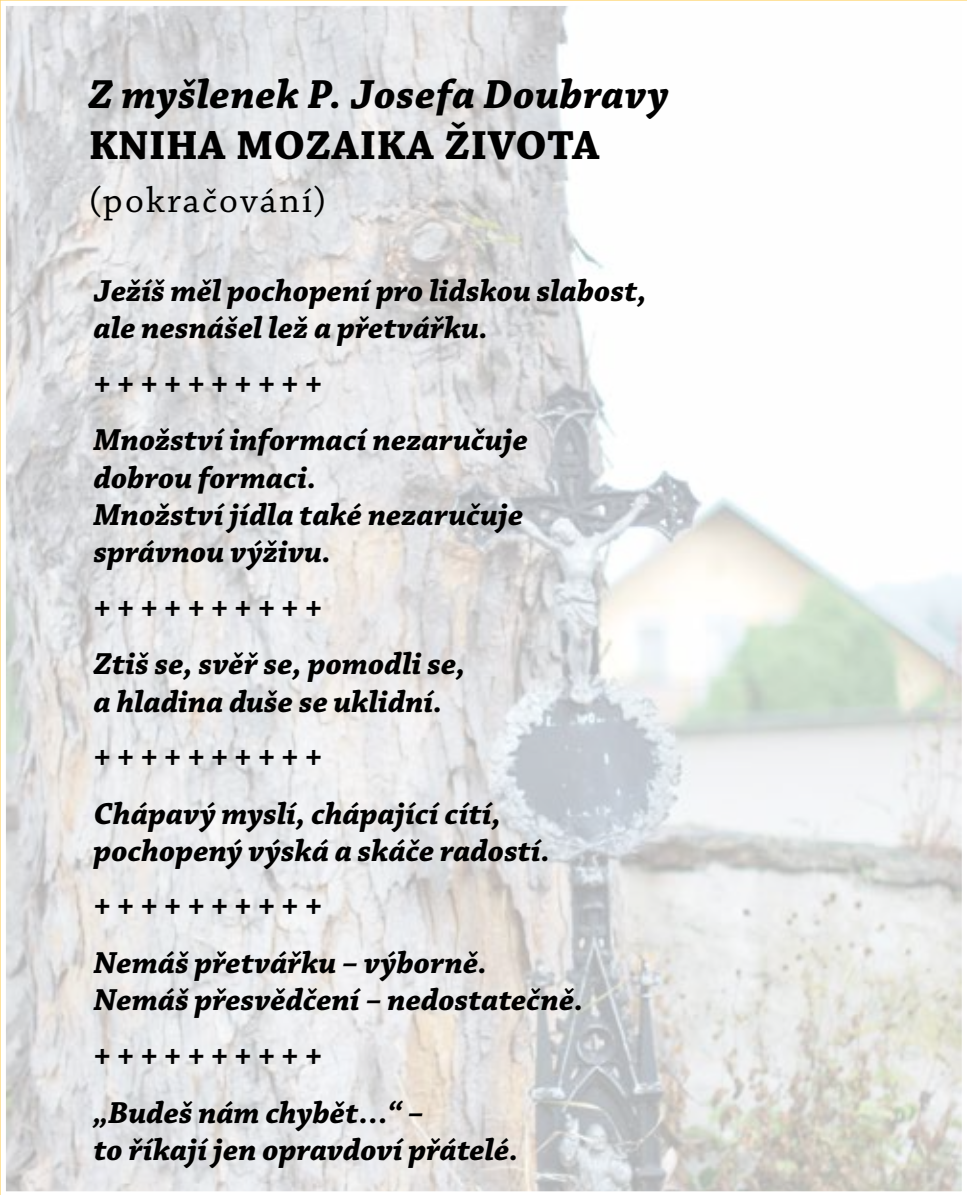

*+ Jan z Neumanna (K.R.)
Jan Prachatický*

**VIKARIÁTNÍ
MĚSÍČNÍK
REGIONU
SV. JANA
NEUMANNA**

**Cena
25 Kč**

*Průvodce šumavskými hřbitovy
Prachatice*

Z myšlenek P. Josefa Doubravy

KNIHA MOZAIKA ŽIVOTA

(pokračování)

***Ježíš měl pochopení pro lidskou slabost,
ale nesnášel lež a přetvářku.***

+++++

***Množství informací nezaručuje
dobrou formaci.***

***Množství jídla také nezaručuje
správnou výživu.***

+++++

***Ztiš se, svěř se, pomodli se,
a hladina duše se uklidní.***

+++++

***Chápavý myslí, chápající cítí,
pochopený výská a skáče radostí.***

+++++

***Nemáš přetvářku – výborně.
Nemáš přesvědčení – nedostatečně.***

+++++

***„Budeš nám chybět...” –
to říkají jen opravdoví přátelé.***

Sv. Jan Prachatický, měsíčník prachatického vikariátu

Za obsah odpovídá: P. Josef Sláčík; fotografie: Josef Hora, Tomáš a Zdeněk Příbylovi,
Josef Pecka, Jan Kavale.

E-mail: casopisjp@seznam.cz. Sponzorská podpora Ludmila Dolejšová, Husinec.

Registrace: MKČR E 16235; ISSN 1801-4380

© Římskokatolická farnost Prachatice, Děkanská 31, 383 01 Prachatice

<http://casopis.farnostprachatice.cz>

Obsah

Z liturgického kalendáře	4
Boromejky	6
Life update	9
Kláštery	10
Homilie	12
Adopce na dálku	13
Akolyté vikariátu	14
Stopařův průvodce šumavskými hřbitovy	16
Stalo se	20
Pouť do Svaté země	22
Na návštěvě u	24
Posvícení	27
Osobnost	28
Mše svatá	30
Biskupové českobudějovičtí	32
Čtení na pokračování	34
Malý slovníček	36
Stojí za přečtení	37
Vypravili jsme se	38
Stalo se	40

Byla jednou jedna vesnice. Tucet rodin si uprostřed pralesa vyklučili a zúrodnili půdu a postavili dřevěnice. Žili si tu dle možností spokojeně dobrých padesát let. Jednoho dne nějaká ženská spatřila v lese vlky a dostala strach. On tu vlky vídal kde-kdo, ale tahle byla nějaká hysterická. Běžela domů a zburcovala muže. Jenže tomu byli vlci šumafuk. Tak obcházela stavení za stavením a všude v černých barvách líčila, co je čeká, jak je vlci zahubí. Hysterických žen přibývalo, a když se z pastvy nevrátil pasáček, všichni měli jasno. Roztrhali ho vlci. On se sice za dva dny vrátil, ale ten strach už v lidech zůstal. Začali opevňovat vesnici, kopat vlčí jámy a nikdo nesměl ven. Každý, kdo zapochyboval o přijatých opatřeních, byl označen za nebezpečný živel, jenž svou hloupostí přivodí zkázu všech. Všechno úsilí se zaměřilo na boj s vlky, pole zarůstala. Začínal být hlad. Několik rodin odešlo. Nejen kvůli hladu. Nějak se tu v tom strachu nedalo žít. To neustálé ohrožení, že vás něco sežere. I když popravdě řečeno se tak nikdy nestalo. A tak zůstali jen největší hrdinové, kteří nehodlali svůj boj s vlky vzdát. Oni tu jsou doma. Pole dávno zarostla a vesnice víc než poklidný domov připomínala pevnost římské legie. Ale svůj život, i když pravda ne zrovna jednoduchý, si v té divočině uhájila a nikdo už si ani nedovedl představit, že by tomu mohlo být jinak. Avšak uteklo dalších padesát let a vesnici byste tu již marně hledali. Nevyhubili ji vlci, ani se neumorila věčným strachem. Dokonce ani hlad ji nevyvrátil. Prostě po jedné bouřce lehla popelem. Nikomu se již nechtělo začínat znova, a tak si sbalili svých pár švestek a odešli tam, kde nejsou vlci. Jo, život nikdy nebyl zrovna přímočarý, a když udeřil, tak z tý nesprávné strany.

Jaroslav Pulkrábek

- Ne 6. 12. 2. neděle adventní** – mše: Krédo, preface 1. adventní – L. b.: fialová, žaltář 2. týdne
- Po 7. 12.** V českobudějovické diecézi: **SLAVNOST SV. MIKULÁŠE, BISKUPA, hlavního patrona diecéze** – mše: Gloria, Krédo, preface o duchovních pastýřích – L. b.: bílá. V ostatních diecézích: **Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve** – L. b.: bílá
- Út 8. 12. SLAVNOST PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU – doporučený svátek** – mše: Gloria, Krédo, preface vlastní – L. b.: bílá
- St 9. 12. Středa po 2. neděli adventní** – L. b.: fialová, nebo **Památka sv. Jana Diáka Cuauhtlatatzina** – nezávazná památka – L. b.: bílá
- Pá 11. 12. Pátek po 2. neděli adventní** – L. b.: fialová, nebo **Památka sv. Damasa I., papeže** – nezávazná památka – L. b.: bílá
- So 12. 12. Sobota po 2. neděli adventní** – L. b.: fialová, nebo **Památka Panny Marie Guadalupské** – nezávazná památka – L. b.: bílá
- Ne 13. 12. 3. neděle adventní** – mše: Krédo, preface 1. adventní – L. b.: možno užívat růžovou, nebo fialovou, žaltář 3. týdne
- Po 14. 12. Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve** – L. b.: bílá
- Čt 17. 12.** Začínají texty pro 17. – 24. prosinec, preface 2. adventní – L. b.: fialová
- Ne 20. 12. 4. neděle adventní** – mše: Krédo, preface 2. adventní – L. b.: fialová, žaltář 4. týdne, v těchto dnech je možné žehnat betlémské světlo
- Út 22. 12.** V českobudějovické diecézi: **Svátek Výročí posvěcení katedrál** – v katedrále: Slavnost – mše: Gloria (v katedrále i Krédo), preface vlastní – L. b.: bílá. V ostatních diecézích: L. b.: fialová
- Čt 24. 12. SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – v noci**, mše: Gloria, Krédo (při slovech: „Skrze Ducha sv. ...“ se pokleká), preface o Narození Páně, v římském kánonu „V tomto společenství slavíme svatou noc...“ – L. b.: bílá
- Pá 25. 12. SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek** – mše: Gloria, Krédo (při slovech: „Skrze Ducha sv. ...“ se pokleká), preface o Narození Páně, v římském kánonu „V tomto společenství slavíme posvátný den...“ – L. b.: bílá
- So 26. 12. Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka** – mše: Gloria, preface o narození Páně, v římském kánonu „V tomto společenství slavíme posvátný den...“ – L. b.: červená
- Ne 27. 12. Svátek Sv. Rodiny Ježíše, Marie a Josefa** – mše: Gloria, Krédo, preface o Narození Páně, v římském kánonu „V tomto společenství slavíme posvátný den...“ – L. b.: bílá, dnes je možno žehnat manželům
- Po 28. 12. Svátek sv. Mládětek, mučedníků** – L. b.: červená
- Čt 31. 12. Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku** – mše: Gloria, Krédo, perikopy vlastní, preface o Narození Páně, v římském kánonu „V tomto společenství slavíme posvátný den...“ – L. b.: bílá
- Pá 1. 1. SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek** – Světový den modliteb za mír – mše: Gloria, Krédo, preface 1. o Panně Marii („když slaví-

me její Mateřství“), v římském kánonu „V tomto společenství slavíme posvátný den...“ – L. b.: bílá

So 2. 1. Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve – L. b.: bílá, žaltář 1. týdne

Ne 3. 1. 2. neděle po Narození Páně – mše: Gloria, Krédo, preface o Narození Páně – L. b.: bílá, žaltář 2. týdne – Lze přesunout **SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ**

St 6. 1. SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek – mše: Gloria, Krédo, preface o Zjevení Páně, v římském kánonu vlastní „V tomto společenství“ – L. b.: bílá – je možno žehnat vodu, kadidlo a křídu

Čt 7. 1. Čtvrtek po Zjevení Páně – L. b.: bílá, nebo **Památka sv. Rajmunda z Peňafortu, kněze** – nezávazná památka – L. b.: bílá

Ne 10. 1. Svátek Křtu Páně – mše: Gloria, Krédo, preface vlastní – L. b.: bílá

SV. ŠTĚPÁN

Byl prvním z Ježíšových následovníků. Jeho horlivost v plnění Boží vůle ho vedla k vydávání svědectví o Kristu - Spasiteli, a to až k vrcholnému svědectví krve. Jako prvomučedník je uctíván hned po svátku Kristova narození. Je tím podtrhována sounáležitost s Kristovou láskou a odhalován její význam.

Pocházel pravděpodobně z helénských Židů. Stal se mužem pevné víry a apoštolo-
vé na něm pozorovali působení Ducha sva-
tého. Proto, když se rozhodli vybrat sedm
mužů, kteří by jim pomáhali v péči o chudé
a opuštěné vdovy, kázat, křtít a rozdávat
eucharistii, byl jako první vybrán Štěpán.
Jejich jáhenské ustanovení provázela mod-
litba apoštolů a vkládání rukou.

Když Ježíšovi nepřátelé, odmítající Boží lásku, zuřili proti Štěpánovi, toho láska k nim neopouštěla. Zatímco se do něj trefovali kameny, klesl na kolena a hlasitě se za ně modlil: „*Pane nepřičítej jim tento hřích.*“ A po těch slovech skončil. (Sk 7,60)

K jeho ukamenování došlo za hradbami, protože rozsudek smrti se nesměl provádět uvnitř města. Stalo se asi roku 35. Významnou postavou při tomto výkonu byl mladý Šavel, u jehož nohou svědkové odložili své pláště. Později se z něj stal sv. Pavel, apoštol národů.

Štěpánovy ostatky údajně našel v r. 417 kněz Lucián po trojím vidění ve snu a pak byly přeneseny do chrámu v Jeruzalémě. Odtud se části ostatků dostaly do Konstantinopole a v roce 560 do římské baziliky sv. Vavřince za hradbami. Další jejich části se dostaly do Asie, Afriky, Evropy. S šířením jeho úcty vznikalo i mnoho vyobrazení a uměleckých děl.

(podle www.catholica.cz)

***Je ticho, noc je. Ztichly strážní kroky, do ticha temně vyje pes.
V hluboký spánek tábor celý kles. Usnuly dvory, usnuly i bloky.
Z šera prosvítá matný obrys zdíva, nad kterým napjat je ostnatý
drát.***

***Velitel věže, snad i ten šel spát. Na vše se z výšky temná luna dívá.
Na celách klidně spí ženy, sen se jim zvolna snáší na víčka...***

Pokračování z minulého čísla o věznění nedávno zesnulé sestry Reginy:

„Z nemocnice jsem byla odvezena do budovy Krajského soudu a bydlela jsem s jednou ženou. Brzy jsem poznala, že je na mě nasazená, protože chodila často k výslechu. Tak se spoluvězeňkyně střídaly, dobré i méně dobré, ale všechny se uměly modlit růženec. Tak se čas táhl až do jara, pak jsem byla sama, ale nevadilo mi to, vyplňovala jsem čas modlitbou a vzpomínkami a myslím, že jsem se naučila ve vězení rozjímat. Slyšela jsem zvonit zvony na kostele a stále jsem si opakovala kalendářní dny. Je zajímavé, že jsem se za toho půl roku nezmýlila v datu. Hodně mi pomáhal jídelní lístek, jídlo se opakovalo, také týdenní koupání, to bylo v sobotu. Paměť jsem cvičila opakováním násobilky, latinské gramatiky apod. U výslechu jsem byla jen jednou a zatykač jsem podepisovala až po půl roce. Drželi mě takovou dobu neprávem, bez zatykače. Někteří čekali ve vazbě tři čtvrtě roku. Ale dočkali jsme se.

Soudní řízení se konalo 25. června 1953 bez přítomnosti příbuzných, těm den soudu zatajili. Moji rodiče mi zajistili právního zástupce, ale ten mi nebyl moc platný. V den soudu jsme dostali své šaty, sestry řeholní roucho. Vystřídala se celá skupina kolem P. Bradny. Ten byl vyslýchán jako první a také dostal nejvyšší trest – 15 let. Sestra Huberta – 10 let. Ostatní sestry dostaly dva roky, já jeden rok. Všichni se chovali velmi statečně, protože věděli, že trpí pro Krista a výše rozsudku je nespravedlivá. Ozval se jeden pan prokurátor a prohlásil, že se odvolává proti nízkým trestům. To znamenalo, že budeme dál čekat

Sestra Regina (vlevo, v brýlích)

a bude nový soud. Ale konečně jsme se dostali na oddělení odsouzených, a tím i k práci. Já jsem lepila sáčky nebo vážila připínáčky. Režim už byl volnější, na noc nám zhasínali světlo. 11. července mi bylo oznámeno, že budu propuštěna, protože prokurátor odvolal své odvolání a vztahovala se na mě amnestie tehdejšího presidenta A. Zápotockého. Odpustil jeden rok každému, kdo byl odsouzen na 5 let a níže. Tak jsem ve vězení strávila z jednoho roku 6 měsíců. Byl to zvláštní pocit, málem neuvěřitelný. Donesli mi mé pomačkané šaty a šla jsem si pro osobní doklady. Vzpomínám

si na silný zážitek. V kanceláři jsem se ohlédla, někdo za mnou stál. Byl to kněz z naší skupiny, Bohumil Kolář. Nebyl propuštěn, čekal na přeložení do další věznice. Překvapil mě výraz jeho tváře. Byl tak klidný a jeho mírný úsměv zračil vyrovnanost a štěstí, přes ústrky a nepřázeň okolí, a čekalo ho ještě devět let vězení. Kéž by si toho i ostatní všimli, té jeho statečnosti. A čekalo mě další překvapení. Oknem kanceláře jsem viděla procházet se tatínka, čekal na mě. Po přivítání jsme šli do blízkého kostela a poděkovali za ten půl rok, ve kterém jsme se v utrpení mohli všichni víc Bohu přiblížit. Maminka doma měla už nachystaný oběd. Druhý den byla pouť a já jsem mohla po půl roce jít ke svátosti smíření a začít život s čistým srdcem.“

Ty noci svatá, umlč v srdci chorém tu strunu smutku, jež tam stále zní.

Ty chvíle velká, štědrovečerní. Ty, která právě vládneš nad táborem.

Vezmi ty ženy v ochranu své moci, ať z čela bol jim setře dnes tvá dlaň.

Ať aspoň ve snu zapomenou naň. O to tě prosím, dnešní svatá noci.

Vánoce v pardubickém vězení v roce 1958

Na všech blocích je výjimečné ticho. Dnes si mohou odsouzené sníst bramborový salát a kousek rybiho filé na své cele. Palandy jsou pečlivě ustlané, na štokrlátkách jsou bílé ubrousky s cukrovinkami a dárečky z domova. Politické vězenkyně ze všech bloků jsou pozvány na oslavu Štědrého dne. Vojtěcha pozvala i ty pokleslé, ty štětulky, jak říkala těm, které byly ve vězení za prostituci. Snad to aspoň některou z nich osloví a dotkne se jí Boží milost. Trvalo jí několik týdnů, než dala celý program večera dohromady. Moc se těšila na vystoupení s Marhulovou mší. Sestry uměly tuto mši nazpaměť, slova i melodii, vždyť se jí tolik nazpívaly při půlnočních mších. Seděla jsem se sestrou Vojtěchou u jednoho stolu při navlékání korálků a šeptala jsem jí do ucha slova i melodii. Když se nás na bloku pak sešlo víc účinkujících, spustily jsme naplno. Besídka se skládala z modlitby, recitace a zpěvu a zlatým hřebem měla být právě Marhulova mše. Při zkouškách bylo znát, že sestra Vojtěcha program ovládá dokonale. Velmi jí záleželo na tom, aby pozvané přišly. Vždyť ona byla nejvíc vyhledávanou důvěrníci, těšitelkou, pomocnicí a rádkyní. Děvčata za ní přicházela často i s malichernostmi a ona nikdy nikoho neodmítla. Nebyla to jen moudrost a vědomosti, kterými disponovala, byla to především láska, která promlouvala z každého slova, pohledu, počínání. Když ona někoho napomínala, dělala to s láskou, takže se nikdo necítil dotčen. Ona tu lásku rozdávala plnými rukama.

Když děvčata přišla do cely, velmi srdečně je vítala. Chtěly jí předat své chudé dárečky k vánocům, ale ona je předběhla a rozdávala dobroty, které dostala od spolusester z kláštera v balíčku. Předávala i vánoční přání, napsané velmi úhledným písmem. Přála jim, aby rozdávaly lásku, a pak budou vždy šťastné, a také je ujistila modlitbou, aby měly sílu zůstat v Boží milosti. Teprve pak měla děvčata možnost předat své dárečky a vnímala upřímnou radost sestry Vojtěchy. Bylo to mýdlo a také ušetřené sádlo a salám z denního přídelu. Sestra Vojtěcha všechno s úsměvem přijala, věděla, že si to děvčata odřekla z lásky, a stejně tyto věci skončily po besídce ve skřínce některé z děvčat.

Cela řádových sester se naplnila ve chvíli. Přišly všechny pozvané z vedlejších bloků i ty štětulky. Stály i na chodbě, všechny se nevešly. Nastala chvíle radostného očekávání.

Sestra Vojtěcha se postavila s noblesou jí vlastní před svůj sesterský sbor, obrátila oči k začernalému stropu, pozvedla ruce a zašeptala: „Děvčata, hlavně s citem!“ A už pastuškové pospíchají do Betléma. „Vzhůru, vzhůru, pastuškové, povím vám, narodil se dnes v Betlémě Kristus Pán...“

Dozněly melodie Marhulovy mše, skončilo společné setkání pro všechny tak výjimečné, pohasla světla na blocích a nad táborem zavládla vánoční noc. Každá z vězenkyň už vzpomínala na své cele a ze své palandy, jaké bývaly vánoce doma, v rodině, u přátel, v sesterském společenství...

Ze vzpomínek spolusestry zpracovala SM. Sebastiana

Zamyšlení a vzpomínku na našeho otce Jaroslava Havrdu nám umožnil Pater Kulhánek z Českých Budějovic v pátek 30. 10. ve farním sále v Prachaticích. Sloužil a spolupracoval s otcem Havrdou 18 let. Vzpomínal na krásnou spolupráci, kterou např. dokládal tím, že využívali svého rozdílného založení. Otec Kulhánek ráznější a otec Havrda citlivější – podle toho si rozdělovali duchovní posluhu: ráznější lidé byli posíláni k otci Kulhánkovi a citlivější zase k otci Jaroslavovi.

Otec Jaroslav vynikal ve třech oblastech:

✚ Byl obdarován citem pro uspořádání interiéru chrámů a jejich opravy. Uměl v této oblasti získat vždy vhodné lidi s daným uměleckým zaměřením.

✚ Druhou oblastí, která byla uvedena otcem Kulhánkem, byla charitní činnost – v péči o druhé vynikal pan farář Havrda velkou obětavostí.

✚ Také v třetí oblasti, v péči o nemocné to bylo obdobné.

Co se týká výše uvedených oblastí, navštěvoval otec Jaroslav chudé či nemocné, osamocené v jejich domácím prostředí, podle přání potřebných, někdy to bylo i v noci.

Ve vztazích k nadřízeným vše vykonával svědomitě, s pokorou, bez slovních komentářů, uvedl otec Kulhánek.

Také touto cestou děkujeme otci Kulhánkovi za jeho čas věnovaný našim farníkům. Jsme vděční, že jsme měli otce Jaroslava jako kněze v naší prachatické farnosti, a nyní snad i přimluve v nebi.

Hedvika Říhová

Zhřešili jsme proti Tobě

Člověku je hodně úzko a smutno, když si uvědomí, že zhřešil. Někdy je smutný z toho, že ublížil někomu druhému, někdy je zas skleslý a upřímně smutný, že zradil Boha, který ho má tolik rád. Je to někdy hodně těžké se s tím srovnat, když přemýšlí nad tím, jak ho má Bůh rád, jak se za něj obětoval a nyní ho člověk zraňuje svým hříchem. Právě z tohoto důvodu je těžké se s tím srovnat – Bůh za mě obětoval všechno, svůj život dal za mě, aby mě zachránil. A já místo abych opětoval tuto lásku láskou, tak jednám zcela opačně. Hřeším.

Naštěstí mám v Bohu věrného přítele, který mě nikdy nezradí, i když já ho zrajuji. Bylo pro mě velmi povzbuzující, když jsem od jednoho kněze slyšel slova, že když člověk zhřeší, tak se v tu chvíli nemá hroutit ze svého hříchu, obviňovat se, jak se zachoval špatně, a být z toho sklíčený, ale v tuto chvíli se má především obrátit k Bohu, který je milosrdný. Jiný kněz mi zase řekl krásná slova: „Místo toho, abys smutnil nad tím, že jsi opět zhřešil, tak raději Bohu poděkuj, že jsi do této doby vydržel nehřešit.“ Něco na tom je. Pravdou je, že ďábel bude ze mě mít ještě větší radost, když se budu nenávidět za to, jak jsem veliký hříšník. To ale samozřejmě neznamená, že budu dělat, jako by se nic nestalo. Cesta je v pohledu na Boží milosrdenství, zde najde duše pokoj.

8. prosince 2015 Svatý Otec František zahájí mimořádný Svatý rok milosrdenství. K této mimořádné události řekl: *„Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy.(...) Milosrdenství je poslední a svrchovaný čin, kterým nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zrakem na bratra, kterého v životě potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.(...) Na tíži hříchu odpovídá Bůh plností odpuštění. **Milosrdenství bude vždycky větší než každý hřích a nikdo nemůže klást omezení Boží lásky, která odpouští.**“*

Svatý Otec při této příležitosti Roku milosrdenství otevře v Římě v papežských bazilikách Svatou bránu – *„bránu Milosrdenství, kde bude moci každý, kdo vstoupí, zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději.“* U papežských bazilik se jedná o vedlejší bránu do baziliky (vedle brány hlavní), která je pevně zazděna a která je probourána a otevřena pouze tehdy, když je vyhlášen Svatý rok. Naposledy měli poutníci tuto možnost projít Svatou branou v jubilejním roce 2000. Nemusíme však do Říma, abychom mohli Svatou branou projít. Svatý Otec stanovil, že má Svatá brána být otevřena také ve všech místních církvích – v katedrálách anebo v kostelích zvláštního významu, které jsou poutními místy. Tyto brány pak budou otevřeny po celý Svatý rok. Můžeme se tak těšit, že i v naší zemi či v naší diecézi budeme mít možnost projít touto branou.

Svatý rok milosrdenství, který právě začíná, nám má pomoci k tomu, abychom si víc a víc uvědomovali skutečnost, že Bůh nás miluje nekonečnou láskou. Není k nám milosrdný pouze v tomto roce, ale je k nám milosrdný každý den. Vždy, když zhřeším, můžu se obrátit k Božímu milosrdenství, to je má naděje.

Petr Šrámek

Strahovský klášter

Při pohledu na Pražský hrad směrem od Karlova mostu spatříte na obzoru po levé straně dvě věže Strahovského kláštera, výjimečného svou starou i novou historií. Na počátku příběhu se setkáme s osobností zakladatele kláštera – olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka (1183 – 1150). Pocházel rodiny, která měla blízko ke svatovítské kapitule, jeho strýcem byl pražský biskup Děpold. Od dětství se mu dostávalo značného vzdělání a v dospělém věku se stal významnou politickou osobností. Za svůj úkol považoval cestu k Božímu hrobu do Jeruzaléma. Ve Svaté zemi se setkává s řádem augustiniánů a s řádem Strázců Božího hrobu. Po svém návratu se bez úspěchu snaží jeden z těchto řádů ustanovit také v Čechách. Nakonec se rozhodl pro řád, který nedávno vznikl ve Francii a jehož název se odvozoval od nenápadné vesničky Prémontré – premonstráti.

O strahovském konventu tedy bylo rozhodnuto. Strahov bylo místo nacházející se mimo hradby a jak název napovídá, patrně tudy vedla hlídaná cesta směrem k Hradu. Ještě před založením premonstrátského kláštera zde sídlil konvent, jehož původ není znám. V roce 1142 sepsal Zdik žádost generální kapitule řádu o vyslání premonstrátského konventu, tedy dvanácti bratří z mateřského kláštera v německém Steinfeldu. Založení kláštera rok nato bylo podporováno knížecí rodinou – Vladislavem II. a jeho manželkou Gertrudou. Ti přispěli dary jak movitými, tak také nemovitými, věnovali klášteru řadu vsí a zemědělské půdy a kníže, pozdější král Vladislav I., si dokonce nechal ve zdech kláštera vybudovat malý palác, kde nakonec dožil svůj život.

Zdik brzy přivítal skupinu bratří vedenou proboštem Eberwinem, kterého později zastoupil opat Gotsalk. Budovy kláštera byly zpočátku nejspíše dřevěné, hlavní pozornost byla věnována stavbě klášterního kostela. Vzhledem k době 12. století, byl založen ve slohu románském, tedy zdivo bylo tvořeno opukovými kvádry a chór byl zakončen apsidou. O podobě této první stavby nevíme mnoho, jisté je jen to, že Zdik našel poslední odpočinek v chóru dosud nedostavěného kostela roku 1150, stejně tak jako kněžna Gertruda a král Vladislav I. Po několikaleté přestávce počíná stavba opět ožívat. Původní chór byl rozšířen, byly přistavěny dvě vedlejší lodě zakončené apsidami a byla dokončena hlavní loď s transeptem. Přibýlo také západní průčelí se dvěma věžemi.

Rozměry chrámu byly symbolické, bazilika měla mít stejnou šířku i délku jako jeruzalémský chrám Šalamounův (20 x 60 loktů). Jen výška stropu tvořeného překlady byla nižší.

Již během stavby baziliky přibývaly obytné a hospodářské prostory. Křídla jednotlivých budov vytvořila atrium, v němž vznikla křížová chodba otevřená do rajského dvora románskými půlkruhovými arkádami. V jednom z křídel chodby vybíhalo půlkruhové lavatorium – zásobník vody pro potřeby kláštera. Zajímavý byl také systém přivádění vody z pramenů vrchu Petřína a její odvádění mimo klášterštíště. Klášter měl kromě tradičních prostorů kapitulní

síně, dormitáře, refektáře, skriptoria a knihovny také hospodářský dvůr sousedící s pozemky a zahradou.

V době husitských válek byl strahovský klášter jako mnoho jiných vyplněn a vypálen. Jeho obnova se počíná za působení „druhého zakladatele“ opata Jana Lohelia (1578 – 1586), pozdějšího pražského arcibiskupa. Získal zpět ztracené pozemky a dvory, nechal přestavět baziliku ve stylu dosud živé renesance, zřídil rozsáhlou

zahradu a zvelebil klášterní knihovnu. Ve stavebním celku také vznikl malý kostel svatého Rocha na náklady císaře Rudolfa II. jako dík za přecházení morové epidemie. V roce 1648 postihla klášter další pohroma v podobě švédských vojsk. Ta vyloupila klášterní poklad a především vykradla značnou část bohaté strahovské knihovny a odvezla ji jako válečnou kořist. Koncem 17. století však přibývaly další prostory a staré byly opravovány. Z bývalé sýpky vznikl prostor, jehož rozměry určovalo zařízení knihovny převezené ze zrušeného premonstrátského kláštera v Louce u Znojma, které strahovští mniši zakoupili v dražbě. Podle návrhů architekta Josefa Ignáce Palliardiho vznikl nádherný knihovný sál zdobený barokní štukaturou a nástrojnými freskou nazvanou Duchovní vývoj lidstva vytvořenou rakouským malířem Franzem Antonem Maulbertschem. Freska je zaplněna množstvím mytologických, biblických i historických postav symbolizujících umělecké a filozofické směry vytvořené lidstvem. Také název sálu – filozofický – odpovídá obsahu literárních děl.

Doba národního obrození byla časem oživení také pro strahovský klášter. Působení jeho knihovníka Bohumíra Dlabáče a opata Metoděje Jana Zavorala zařadilo mezi důležité kulturní i politické instituce. Opat Zavoral zasedal od roku 1920 jako senátor v Národním shromáždění a byl v kontaktu s významnými osobnostmi, např. se spisovatelem Karlem Čapkem nebo malířem Alfonsem Muchou. Jan Zavoral se dožil tragické doby protektorátu, kdy postupně předával svůj úřad svému nástupci Bohuslavu Stanislavu Jarolímkovi. Ten se po jeho smrti roku 1942 stal opatem a také generálním vikářem řádu premonstrátů.

Po skončení války sehrál klášter důležitou roli v napravování válečných škod. Opat Jarolímek musel například převzít správu kláštera v Teplé. Nakonec v roce 1950 došlo k rušení mužských řeholních řádů, bratři ze Strahova byli převezeni do broumovského, bývalého benediktinského kláštera a správu strahovského převzal stát. Klášter byl na rozdíl od jiných do určité míry ušetřen likvidace díky své rozsáhlé knihovně. Byl zde zřízen Památník národního písemnictví, později Ústav pro českou literaturu při ČSAV a také literární archiv Národního muzea.

Svůj úkol na poli literatury a slovesnosti plní klášter dodnes. Jeho knihovna je jedna z největších v Evropě, obsahuje na 280 tisíc svazků. Do jeho prostorů se navrátil také život premonstrátského řádu. Je sídlem opata a správy kanonie a jeho komunita má na sedmdesát členů.

MFK

„Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.“

Tak píše apoštol Pavel věřícím v Římě. Dějiny lidského rodu po prvotním hříchu jsou provázeny od samého počátku násilím, rozbrojem a válkou. Od Kaina bychom mohli vypočítávat smutné a bolestné boje mezi lidmi. Svár, zášť, nenávisť, hněv, zloba v mezilidských vztazích jako by byla nezničitelným plevem. A to až do dnešních dnů. Stačí se jen podívat na zprávy, poslouchat názory lidí kolem nás, číst některá vyjádření necenzurovaných médií a člověku se až dělá špatně, kolik je to hněvivých, urážlivých a nenávislných, ba až sprostých postojů. Vzájemné vraždění, teroristické útoky, brutalita a hrubost na všech kontinentech světa. Hřích člověka vůči člověku. A hřích bují také ve vztahu člověka k Bohu a snad více než kdy předtím. Popírání Boha,

nerespektování Božích zákonů, redefinice manželství, kodifikace zvrácených sexuálních praktik, ničení nenarozeného života, klanění se démonům, vzývání satana, kterému se již postavil památník a připravuje se otevření „kostela“ pro jeho ctitele, a to veřejné a otevřené.

Bůh však svůj lid neopouští. Rozhojňuje svou milost, aby člověka zachránil a vytrhl z hříchu a jeho následků. Od samého počátku, kdy hřích vstoupil do dějin, Bůh nepřestával prokazovat svému lidu milosrdenství, které se nejmocnějším způsobem projevilo v jeho Synu Ježíši Kristu. Mnozí vnímají silné vanutí Božího milosrdenství zvláště v posledních desetiletích. Boží milosrdenství jako by se stále více projevovalo a nabízelo nám bohaté milosti spásy.

8. prosince tohoto roku na slavnost Neposkvrněného početí bude zahájen **mimořádný Svatý rok milosrdenství** a potrvá až do 20. listopadu následujícího roku. Mottem roku je „*Milosrdní jako Otec*“, jak jej vyhlásil současný papež František. Mimořádně jsou u této příležitosti otevírané tzv. **Svaté brány**. Svaté brány jsou původně vstupy do čtyř papežských bazilik v Římě, které se otevírají pouze u příležitosti Svatých roků. V roce věnovaném milosrdenství bude mít nově Svatou bránu každá diecéze na světě. Příležitost zúčastnit se otevření Svaté brány a vstoupit jí symbolicky do Svatého roku milosrdenství bude i na třech místech v naší diecézi. A to **v katedrále v Českých Budějovicích 12. 12. v 17.00 hodin, v Táboře – Klokotech 13. 12. v 10.00 hodin a na Dobré Vodě u Nových Hradů 13. 12. ve 14.00 hodin.**

Tento rok nám jistě poskytne mnoho příležitostí, abychom v různých vrstvách promýšleli Boží milosrdenství a především abychom z něho čerpali a žili. Přejí sobě i vám, abychom tento rok pokud možno co nejvíce využili a dobře prožili. Aby nám nabízené dary Boží lásky v záplavě našich denních starostí, problémů a činností neprotekly mezi prsty. Aby pro naši otevřenost darům Boží lásky mohl Bůh hojně projevit svou moc a rozšířit své království míru, pokoje a lásky. Není totiž jiné cesty k proměně světa a lidských vztahů k lepšímu, než moc Božího svatého Ducha.

P. Josef Sláčík

Joylin nám píše

Od roku 2003 má farnost Prachatice v programu „Adopce na dálku“ Joylin Melitu Lobo. Díky naší finanční podpoře (1x ročně odesíláme 6 000 Kč) a spolupráci s Arcidiecézní charitou Praha se Joylin může doma v Indii vzdělávat. Tím obohacuje nejen sebe a svou rodinu, ale i farnost, do které patří. Ta nám každoročně píše o množství programů, které díky finanční podpoře může dětem i jejich rodinám poskytnout. Jsou to různé vzdělávací programy, pracovní aktivity i slavnostní dny.

Joylin v posledním dopisu píše:

„Mám se tady dobře a doufám, že i vy se máte dobře. Vždy se modlím u Boha za vaše zdraví a rodiny. Studuji druhý rok B. Com Government Finest Grade College Vamadapadavu. 23. července jsem ukončila náš první test. Dostala jsem dobré známky. Mám tyto předměty: řízení účetnictví, finanční účetnictví, mezinárodní obchod a finance, daně, angličtina. Kanadský finanční systém je můj oblíbený předmět. V mé škole jsem zařazena do NSS – národního schématu služeb veřejnosti... jsme vedeni v různých programech a aktivitách, např. psaní esejí, zpěv atd... 2. listopadu začíná semestrální přezkoušení, tak se na něj připravuji... Naši učitelé jsou moc prima, učí velmi dobře.

Já a členové mojí rodiny jsme šťastni. Můj bratr studuje 10. ročník na Adharish High School Taccode. Moji rodiče jsou hodní a tvrdě pracují. Všichni vzájemně spolupracujeme a žijeme pěkně. 8. září jsme slavili narození Panny Marie. Tento den jsme si mnoho užili. Miluji svou rodinu. V listopadu míváme v našem kostele farní slavnost...

Posíláte mi dárky a peníze, abyste mi dali dobré vzdělání. Moc vám za to děkuji. Přeji vám veselé Vánoce a šťastný nový rok.

Děkuji.

S láskou Joylin Melita Lobo

V loňském roce byl ukončen program Adopce na dálku Rolanda Walakira z africké Ugandy. Pracuje v autodílně. Přišlo poděkování i od něho.

✓ Vážení čtenáři a příznivci časopisu JP, vydávání (tisk) tohoto našeho vikariátního měsíčníku je z velké části hrazeno z účtu č. 660 097 389/0800 farnosti Prachatice. Vzhledem k náročnosti tohoto financování přes naprostou nezištnost a dobrovolnou práci celého redakčního týmu vás prosíme o podporu nejen modlitební, ale i finanční, a to aspoň příležitostně či formou daru. S poděkováním účetní a redakce.

V našich farnostech se stále častěji setkáváme s akolyty, kteří byli ke své službě vyškoleni vikářem a pověřeni biskupem. V čem jejich služba spočívá a kdo vlastně jsou? Postupně je představujeme v této rubrice.

Jaroslav Pulkrábek

51 let, ředitel příspěvkové organizace akolyta od roku 2011, Horní Vltavice

Co Tě vedlo k tomu přijmout službu akolyty?

Do jakési služby církvi jsem byl vtažen, když jsem se před patnácti roky nastěhoval na faru. Již předtím jsem sice kostelníčil a ministroval, ale bydlení na faře přímo vybízelo k hledání dalších forem služby. Již jen to vědomí, že zde přede mnou více než dvě století žili služebníci Páně, zavazovalo.

V jakém smyslu?

Lidé mě viděli v kostele a věděli, že bydlím na faře. Pak samozřejmě, když po církvi něco chtěli, zašli za mnou. A tak jsem se musel starat, abych jim mohl být nápomocen. Přišla spousta lidí, i cizinci, kteří byli v nouzi nebo měli problém. Teď nemyslím jen žebrající bezdomovce. A první místo, které je napadlo při hledání pomoci, byla právě fara.

Takže jsi akolytou, protože bydlíš na faře?

Tak se to nedá říci. Stal jsem se viditelnější a hlavně aktivnější součástí církve, protože bydlím na faře. A služba akolyty je dalším stupněm.

Jak tedy vidíš své působení v církvi?

Bohoslužbu slova jsem za ty roky sloužil pouze jednou, zatím nebyla ze strany faráře potřeba. Svou úlohu vidím ale i jinde. K nám přijede kněz jednou za čtrnáct dní. Pět minut přede mší a pět minut po ní odjede. Setká se jen s pěti, šesti lidmi, kteří jsou v kostele. S nikým jiným. Žijí tu i staří lidé, kteří kněze nikdy v životě neviděli a jen tuší, že je tu občas mše. Církev tu pro ně není přítomná.

A bude-li v každé farnosti jeden člověk, který svým způsobem bude církev zastupovat, bude vědět, co je třeba zařídit před křtem, kde je v neděli nejbližší mše, kde zrovna teď sehnat kněze, tak se tam vrátí.

Vždyť má dnes každý telefon nebo auto a lehce si zavolá nebo dojede těch pár kilometrů do města.

To je, jako kdybychom otevřeli ohradu a čekali, až se tam ovečky samy slezou. Je spousta

lidí, kteří hledají cestu k Bohu a potřebují nějakého průvodce, někoho, s kým by si o tom mohli poprvé popovídat, vyptat se ho na vše, čím se zabírají. Ale na vsi je to leckdy těžké. Kněz je pro ně cizí člověk a ne každý najde odvahu. Potřebují někoho, o kom budou vědět, že „je z církve“, znají ho, potkávají ho. Desetkrát ho potkají na ulici a neseberou odvahu. Ale pojednácté k tomu třeba bude vhodná atmosféra a osloví ho.

Jenže při dnešním nedostatku kněží je nereálné a navíc i neekonomické, aby se v každé farnosti, kde je se sejde třeba jen pět lidí, sloužila mše svatá.

To já vím. Ale existuje taková skautská poučka. Máte-li dva oddíly po deseti dětech s jedním vedoucím, řeknete si „spojíme je a budeme mít sice jen jeden oddíl, ale zato se dvěma vedoucími a dvaceti dětmi, takže bude mnohem funkčnější“. Ale za rok budete mít jen jeden oddíl, s deseti dětmi a jedním vedoucím. A tak je to i s farnostmi. Je-li ve Vimperku při bohoslužbě v kostele sto lidí a v okolních pěti farnostech dohromady také sto lidí, když je spojíte, budete mít jednu farnost a sto lidí.

A většina lidí do města na bohoslužbu přijede?

Ano, ale „zástupce církve“ v té vesnici je tam pro lidi, kteří do města nepojedou, protože tu potřebu zas tak silně necítí. A jeho úkolem je starat se o ně až do té doby, než tu potřebu cítit budou.

Takže takové misie?

I tak se to dá říci. Je to snaha nevyklízet pozice. Zachovat přítomnost církve v tom či onom místě. Aby ji prostřednictvím toho člověka denně potkávali, aby byl jedním z nich a aby bylo zřejmé, že se na něj v těch a těch záležitostech mohou obrátit. I kdyby nebyl nějak extra aktivní, prostě tam je pro ně připraven. Na malé vsi se všichni znají, a tak o něm budou všichni vědět.

V každé farnosti však není fara.

Je samozřejmě výhodnější, je-li tím naším člověkem obydlena fara, protože je to pak jednodušší, více předvídatelné. Ale není to nutnou podmínkou. Bude-li navíc akolyta či dokonce trvalý jáhen a bydlet v domku či bytě, bude se všeobecně vědět, kdo je zač.

Pořád ale vypadá efektivnější, když se utvoří větší a živější centra, kde bude církev žít naplno, a jejich součástí budou i menší a často nefunkční farnosti okolo.

Efektivnější snad ano. Je těžké hledat cestu uprostřed hlubokého lesa, navíc když nevím dost dobře, kam mířím. Doufejme, že většina věřících přijede na mši svatou do města. Pro někoho bude platit: sejde z očí, sejde z mysli. A budou i ti, kteří církev znají jen z televizních zpráv a v souvislosti s restitucemi.

Takže nějaké shrnutí?

Snažit se, aby v každé farnosti byl jakýsi maják, směrovka ukazující cestu. Bod, od kterého se můžeme odrazit, místo, kde najdeme pomoc nebo odpověď na první nesmělou otázku.

Prachatice

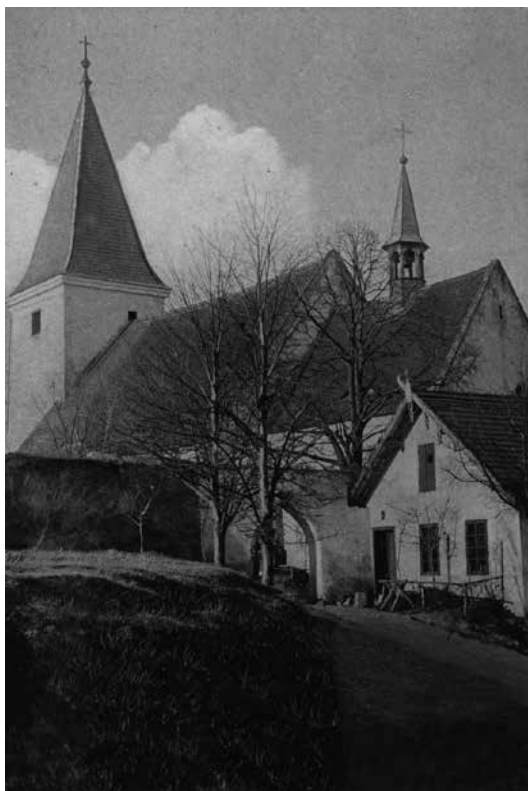
V samotných Prachaticích hřbitov není. Je třeba se vypravit do sousedních Starých Prachatic a tady naleznete původně románský kostel svatých Petra a Pavla a kolem něho i hřbitov, který byl založen v roce 1587 a vysvěcený o pět let později.

Když jsem procházel hřbitovní branou, měl jsem na lístečku dva tucty jmen, u třech pak vykřičník. Ty musím najít nejdříve. Jenže hned u toho prvního jsem přišel pozdě o téměř půl století. Historik, středoškolský profesor a filolog Rudolf Kubitschek se narodil v Českých Žlebech roku 1895 v rodině vrchního dohlázeatele c.k. finanční stráže a dcery schwarzenberského lesníka. Ve svém obsáhlém díle, které čítá na 433 samostatných bibliografických záznamů, se věnoval především historii šumavského regionu, přičemž zvýšenou pozornost věnoval vývoji bavorsko-českých vztahů. Sbíral a sepisoval také

staré regionální anekdoty, pověsti a přísloví, které vydal v roce 1920 pod pseudonymem Rudolf Jakobus. Zemřel 29. 5. 1945 v Prachaticích, kam se uchýlil v závěru života. Mezi vysídlení se tvrdilo, že byl zavražděn Čechy, ale nebyla to pravda. Redakce krajanského měsíčníku proto v roce 1949 otiskla vyjádření matky, že zemřel na cirhózu jater a vodnatelnost. Všechny jeho knihy a obrazy byly předány prachatickému muzeu.

Nalezl jsem fotografii hrobu z roku 1968, avšak pár let poté bylo hrobové místo z důvodu neplacení zrušeno.

U dalších jmen jsem byl již úspěšnější. Knihy Jaroslava Svojského jsem četl jako malý a netušil, že se jednou ocitnu v roli jeho nástupce. Narodil se v Horažďovicích v roce 1920 a v deseti letech onemocněl tuberkulózou. Po druhé světové válce se oženil a odstěhoval do Kraslic, kde založil skautský oddíl. Stále bojoval se svojí nemocí a to byl i důvod, proč se, s ohledem na čistotu ovzduší, v roce 1951 přestěhoval do Prachatic. Po opakovaných

Jaroslav Svojský

pneumotoraxech odešel ve 42 letech do invalidního důchodu. V roce 1968 se podílel na obnově Junáka v Prachaticích a působil jako okresní výchovný zpravodaj, tedy ve funkci, kterou jsem byl pověřen já při další obnově Junáka, v roce 1990. Po opětovném zákazu skautingu nezůstal nečinný. Aktivně působil v ochraně přírody, fotografoval přírodní, stavební a technické památky. Zajímal se i o esperanto, do něhož přeložil Horníčkovy Dobře utajené housle. Zemřel v roce 1983, a když prohledáte knihovnu, třeba v ní najdete Jestřábí kaňon, Strážce Zlaté řeky či Jezero Sedmi světél.

Třetí jméno, tedy vlastně jména, byla asi ta na zdejším hřbitově nejslavnější. Anežka a Filip Neumanovi, rodiče svatého Jana Nepomuka Neumanna. Místo jejich posledního spočinutí jsem našel vzadu za kostelem snadno. Je pěkně opravené. Jenže jsem se až teprve nedávno dozvěděl, že Filip Neumann na tomto místě pohřben není, i když jeho ostatky se na prachatickém hřbitově nacházejí. Pochována je totiž na tomto místě pouze maminka Anežka Neumannová, rozená Lebisch (někde se uvádí Löbisch či Lepší). Otec Filip zde z nějakého důvodu nemohl být pohřben, a tak rodina zřídila hrob nový, tehdy u hřbitovní zdi. Stalo se tak v roce 1860, kdy po Filipově smrti Neumannů dům získaly boromejky a hrob pak dále sloužil jako hrob řádový. Zde a v protějším „malém hrobě“ je uloženo celkem 19 sester, včetně rodné sestry Jana Neumanna Jany (Johanny), která přijala řá-

dové jméno Marie Karolína. Je zde pochována i druhá rodná sestra světcova Aloisie. Přestože žila u boromejek až do konce života, řeholnicí se nestala. Když se na počátku minulého století hřbitov rozšiřoval, byla zbořena hřbitovní zeď, u níž hrob ležel. Kongregace tedy zakoupila pozemek ležící již na novém hřbitově, ale hned naproti starému hrobu. Sem byla první řádová sestra uložena v roce 1913. Řádové hroby naposledy posloužily v roce 1959.

Jak zjistíte při čtení náhrobků, je zde pochováno i několik dalších žen, neřeholnic, a to i po datu 1959. Vysvětlení jsem získal od sestry Sebastiany: *„V našich hrobech jsou pochovány také tři civilní ženy. Alžběta Fiktusová (†17. 10. 1959) byla rodná sestra sestry Sigibaldy a jejím přáním bylo být pochována v blízkosti své sestry, která zemřela rok před ní.*

Anežka a Filip Neumanovi

Marie Šustrová byla věrnou chovankou sester a přešla do Prachatic spolu se sestrami boromejkami z českobudějovického azylu. Asi nikoho neměla, proto ji sestry pochovaly do našich hrobů v roce 1962 a je to asi poslední pochovaná ve velkém hrobě. Dlouho jsem řešila propadlou desku u jejího místa, až došlo k celkové opravě... Marie Holadová byla naší bývalou sestrou a přála si dožít u boromejek. Byla přijata do DD v Neumanneu, když jsme se vrátily

v roce 1992. Nemohla žít s námi. Umožnily jsme jí docházení mezi nás, jak to šlo, vážila si toho a pak jsem v poslední vůli načetla, že chce být pochována v našich hrobech. Tehdy jsem to řešila s městem, protože platí naše hroby. Bylo mi dovoleno ji pochovat a s hrobníkem jsme si vybraly ten menší hrob, aby nebyl porušen velký. To bylo v srpnu 2000.“

Poměrně malý počet sem uložených řeholnic je dán tím, že nemocné a staré sestry byly umísťovány do jiných domovů, kde pro ně byla zajištěna lepší péče. Mimo tyto dva hroby, tvořící celek, jsou na prachatickém hřbitově uloženy ještě dvě boromejky. Gracie Marie Vačkářová zemřela ve Znojmě, ale přála si být pohřbena v rodném městě. O Marii Maristelle Alžbětě Hojdekrové by se dal natočit film. Narodila se v Prachaticích 2. listopadu roku 1925. Za války, tedy za jejího působení v Jihlavě, ukrývala dva sovětské parašutisty. Nosila jim své jídlo a podle tehdejších novin poškozovala německá auta, donášela zprávy parašutistům a s její pomocí měl být vyhozen do povětří vlak se střelivem. Zemřela na tuberkulózu 22. října 1945 a její zdraví výrazně zhoršila skutečnost, že své skromné jídlo přenechávala ukrývaným parašutistům.

O své činnosti nikomu neřekla, už jen proto, že ostatní řeholnice byly německé národnosti. Pohřeb měla slavný, s vojenskými poctami. Její tělo bylo převezeno do Prachatic a vystaveno v Neumanneu. Z děkanského chrámu pak vyšel průvod, v němž nechyběli vedle řeholnic a kněží vojáci či skauti. Při pohřbu promluvil praporčík partyzánů a mimo jiné řekl, že se nechlubila svým hrdinstvím a od nikoho nežádala materiální pomoc. Vykonal hrdinský čin a vrátila se skromně do kláštera. Partyzánská skupina Šumava II. se rozhodla založit Nadaci ctihodné sestry partyzánky Maristelly Hojdekrové, který měl sloužit k finanční podpoře chudých studujících dívek a sirotků české národnosti.

Pokračování příště

Jaroslav Pulkrábek

25 let katecheze v Českobudějovické diecézi

Sobota 14. listopadu byla pro katechety diecéze dnem opravdu slavnostním. V čítárně u kostela Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích jsme se sešli s diecézním biskupem Vlastimilem Kročilem a generálním vikářem Adolfem Pintířem, který za katechety „vždy věrně stál“. Jeho ohlédnutí za katechezí po roce 1989 i pohled do cca desetiletí před tímto rokem nás vedl k vděčnosti za dar svobody a možnosti svobodně předávat pravdy víry. Také ve srovnání se situací katecheze předchozích asi 200 let za jednotlivých českobudějovických biskupů, jak ji shrnul ve své přednášce Dr. Rudolf Svoboda z teologické fakulty. V odpoledním programu se představily jednotlivé vikariáty diecéze, starší společně rádi zavzpomínali a popovídali. Během dne jsme také mohli shlédnout v křížové chodbě výstavu „230 let Biskupství českobudějovického“ a na závěr se seznámit s pestrnou nabídkou nakladatelství Paulinky pro katechety „na míru“.

Děkuji vám, kolegové a kolegyně našeho prachatického vikariátu, za krásné společenství, za spolupráci v katechetické službě. Děkuji našim kněžím za dlouholetou důvěru a podporu.

Vikariátní zástupkyně katechetů Lenka Hanžlová

Sv. Cecílii, patronku hudebníků, oslavili v Prachaticích malí i velcí zpěváci.

Víkendový pobyt s tématem „Milosrdenství“ prožily děti našeho vikariátu na Ktiši začátkem letošního listopadu.

V měsíci říjnu jsme se ve FCH Prachatice v Charitním domově sv. Dominika Savia pro matky s dětmi kromě tradičního vaření věnovali také pečení mětýnek. Při duchovním setkání jsme si připomněli svátek zemřelých, který připadl na pondělí 2. listopadu.

V Domě sv. Petra si uživatelé v rámci kurzu vaření pochutnali na posvícenské huse. Při práci v dílně vyráběli krmítka pro ptáky.

Jana Schwarzová, ředitelka FCH Prachatice

Cestou do večeřadla

„Branou Sionskou či Davidovou vycházíme na volné ale pusté prostranství hory Sionské. Asi 100 kroků od brány stojí malá skupina domů, z nichž vyčnívá štíhlý minaret. Tam zaměříme kroky své. Zde býval původní klášter Františkanů; nyní mají tu sídlo derviši, kteří úzkostlivě opatrují tu domnělý nebo skutečný hrob Davidův.

V téměř domě ukazuje se prostranná síň, která nazývá se večeřadlo Páně, a ta jest cílem naší vycházky.

Brána jest zatažena řetězem na znamení, že bez bakšise nesmí se vstoupiti. Derviš s plstěnou kuželovitou čepicí na hlavě vede nás po zevnějších schodech na terasu prvního poschodí a z té vstoupíme do velkého sálu, jenž uprostřed dvěma sloupy na dvě lodě jest rozdělen. Na první pohled poznáváme chrámovou stavbu křesťanskou.

Třeba stavba tato nepocházela z doby Pána Ježíše, přec již místo samo jest nám převzácnou, přeshvato pro památné události, jichž bylo jevištěm.

Zde Pán Ježíš v předvečer utrpení svého se svými apoštoly jedl beránka velikonočního a nohy jim umýval. Zde ustanovil velebnou svátost i oběť mše svaté. Zde se po vzkříšení svém zjevil sv. apoštolům zavřenými dveřmi a ustanovil svátost pokání; zde sv. Tomáš ukázal rány své. Zde stala se volba nového apoštola sv. Matěje. Zde Duch sv. naplnil apoštoly svou milostí a v týž den sv. Petr měl tu první kázání, jímž 3000 údů získal církvi mladistvé. Odtud také sv. Jakub ml. až do smrti své řídil církev Jerusalemskou. V místech těch nejspíše i Rodička Boží dokonala pozemský život svůj. Co tu vzácných upomínek budí se v duši naší při vstoupení do večeřadla. A jak bolí při tom srdce upřímného křesťana, že místo tak posvátné jest v rukou nevěřících, že jest tak zanedbané a špinavé.

A není naděje, že by z rukou těch vyproštěno býti mohlo. Za příčinou hrobu Davidova, který v téže budově míti se domnívají, ani za největší sumy by ji moslemové křesťanům nepostoupili.

Ke hrobu tomu nedovolí křesťanům se ani přiblížiti, ba ani zdaleka naň pohlédnouti.“

Tak o své návštěvě večeřadla v roce 1888 vypráví P. Macek. Na rozdíl od jiných míst v Jeruzalémě se tu však toho od té doby dost změnilo. Večeřadlo je stále stejné – jen není zanedbané a špinavé; už totiž není v rukou dervišů, nýbrž Izraelského státu – ale v okolí vyrostlo několik nových budov, především klášter německých benediktinů a chrám Usnutí (Dormitio) Panny Marie, který je zdaleka viditelnou dominantou této části města. Není tu volné, pusté prostranství, naopak: od Siónské brány jdeme po úzkých, pěkně upravených uličkách. Ale vezměme to popořádku:

Siónská brána (Arabové ji říkají Báb an-Nabí Dáúd – brána Proroka Davida) se nachází na jihu

Starého Města na rozhraní arménské a židovské čtvrti. Byla postavena Sulejmanem Nádherným v letech 1540/41 západně od původní římské brány zakončující hlavní městskou ulici *Cardo Maximus*. Není ničím nápadná, ale současní Izraelci k ní mají silný citový vztah. Dvakrát se tudy jejich vojáci pokusili proniknout do Starého Města obsazeného Jordánci. Poprvé v roce 1948 neúspěšně (i když použili trhavinu), podruhé – během šestidenní války v roce 1967 – se to (i pomocí lsti) podařilo. V obou případech bylo mnoho padlých. Okolí je dodnes zvrásněno tisíci stopami po kulkách a mezuza (schránka s kouskem pergamenu, obsahujícím slova židovského vyznání víry: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh ...“ [Dt 6,4], která podle staré tradice visí na veřejích všech vchodů) je vytvořena z nábojnic, které tu po bojích zůstaly. Občas tu zastihneme skupinky dětí a mladých lidí (školní třídy) jak zpívají tklivou píseň *Yerushalayim shel zahav*, složenou pouhých pár dnů před osvobozením, vyjadřující neutuchající touhu národa po návratu do Svatého města. Naše židovská průvodkyně, ač jinak nemuzikální, si ji tu také zazpívala.

Kolem zadní stěny mariánské baziliky přicházíme na nádvoří, kterému vévodí socha krále Davida, hrajícího na harfu. V přízemí protější budovy je několik malých komor považovaných za jeho hrob. Tradice, která to tvrdí, je však pozdní, až z 11. století. V 15. století ji převzali muslimové, pro které je také jedním ze seslaných proroků. Ve skutečnosti byl pohřben spíš pod pahorkem Ofel, jižně od chrámové hory, směrem do cedronského údolí. Tam bylo nedávno objeveno a postupně je odkrýváno Město Davidovo. Náhrobek, u kterého stojíme, je pokryt sametem ozdobeným zlatem vyšitými hvězdami, korunkami a hudebními nástroji. David totiž proslul hudebním nadáním a je považován za autora většiny Žalmů.

Přes všechny pochybnosti o pravosti je pro Židy toto místo jedním z nejposvátnějších. V letech 1948-1967, kdy bylo Staré Město v rukou Jordánců a oni neměli přístup ke Zdi nářků, přicházeli se svými modlitbami právě sem. Dnes jeho význam ustoupil trochu do pozadí, přesto se tam stále někdo modlí.

Vystupujeme po vnějším schodišti do prvního patra, do večeradla. Co víme o jeho historii? Napovědí nám výzkumy, které v roce 1951 prováděl v Davidově hrobě židovský archeolog J. Pinkerfeld. Budova je sice středověká, ale lze v ní rozpoznat zbytky zdí z daleko starších období. Zachované nápisy vypovídají o tom, že v prvních desetiletích po zničení chrámu Titem tu byla synagoga – centrum jeruzalémské židokřesťanské obce. Když Hadrián (ve 2. stol.) Židy z města vyhnal, převzali ji pohanokřesťané. Zůstala ušetřena, protože stála až za hranicemi římské vojenské kolonie *Aelia Capitolina*. V byzantském období byl kolmo k ní přistavěn kostel, který patřil k nejkrásnějším v Jeruzalémě. V něm se uctíval Jakubův stolec (sv. Jakub, „bratr Páně“, byl prvním jeruzalémským biskupem), mluvilo se o něm jako o domě sv. Marka („horní místnost“, zmiňovaná ve Skutcích apoštolů, prý byla v rodném domě evangelisty Marka), slavilo se tam okázale Sslání Ducha svatého – jen o tom, že by se tam konala liturgie Zeleného čtvrtku, není nikde ani zmínka. Tradice, která ho spojuje s Poslední večeří, se definitivně prosadila teprve v 6. století. Po obsazení země Araby v 7. stol. byl zbořen. Obnovili ho až křižáci v roce 1099. Za dalších 120 let zanikl úplně. V roce 1335 koupila pozemek, na kterém stával, Markéta ze Sicílie a darovala ho františkánům. Ti tam postavili večeradlo v jeho dnešní podobě. Je to prázdná místnost, 14 m dlouhá, 9 m široká a 6 m vysoká. Uprostřed stojí dva sloupky nesoucí gotickou klenbu.

P. Pavel Liška

Oldřicha Ludačky

Můžete se na začátek trochu představit?

Pocházím ze Žernovic ze samot, ta část kopce se jmenuje Kobylí hora, je to asi 5 km od Prachatic. Jsem svobodný a teď bydlím v Prachaticích společně s bratrem, který má rodinu a je o dva roky mladší než já. Narodil jsem se v Prachaticích v listopadu r. 1954, tak teď mi je 61 let.

Byl jste veden k víře?

Pocházím z křesťanské rodiny, od malička jsem byl veden k víře. Vzpomínám si, že jsme chodili z Kobylí hory pěšky v neděli do kostela. Asi v půli cesty tekla malý potůček, ze kterého jsme pili vodu, když jsme s bratrem měli zízeň. Ve škole jsem chodil na náboženství. Byl jsem křesťanem vlažným, jen na přání mých rodičů. Biřmován jsem byl v roce 1968 nebo 69, už si přesně nevzpomínám. V paměti mi zůstalo, že nás biřmoval biskup Hlouch a že nás biřmovaných byl plný kostel, skoro jsme se do něj nemohli vejít. Stáli jsme vedle sebe v řadách po celém obvodu kostela zprava i zleva, zepředu i vzadu.

Jaké bylo Vaše mládí?

V roce 1970 jsem vyšel školu a šel do učení do Milevska na obor strojní zámečnick. Učil jsem se 3 roky pro ZVVZ Prachatic, kde jsem pak pracoval do roku 1991. V učení jsem ztrácel kontakt s církví, v roce 1973 jsem šel na vojnu na dva roky do Lešan a do kostela jsem se už nedostal. Do práce jsem po návratu dojížděl ze Zdenic autobusem, na který jsem docházel z Kobylí hory asi 1 km. Ve Zdenicích je na návsi kaple zasvěcená sv. Petru a Pavlu. Nikdy jsem tu kapli neuctil požehnáním. Bral jsem to jako samozřejmost, že ta kaple tam stojí. Nikdy jsem v té kapli nezažil mši svatou, velmi mě to mrzí.

Takže jste v té době o svou víru přišel?

Když jsem po vojně pracoval v ZVVZ, stal se ze mne svazák a pomalu jsem začal odmítat chodit do kostela. Už nevím, v jakém roce jsem vstoupil do komunistické strany. Při tom jsem zapřel víru a začal věřit komunistům, že Bůh není. Pomalými krůčky jsem úplně ztrácel vztah k Bohu. Kradl jsem, byl jsem nepoctivý a švindloval jsem, jak jsem mohl.

Ale tak to s Vámi nezůstalo.

V roce 1981 jsem onemocněl a dostal jsem se na psychiatrii. Slíbil jsem Bohu, když se uzdravím, že se k Němu vrátím. Ten slib jsem nedodržel, ale uzdravil jsem se. V roce 1983 zemřel můj tatínek a maminka mě požádala, abych ji vozil autem z Kobylí hory do kostela do Prachatic. Nechtěl jsem ji odmítnout, když ji zrovna umřel manžel, tak jsem ji začal vozit do kostela. Přes léto šlo čekat venku, ale v zimě mi byla v autě zima, tak jsem zašel na kůr.

Pak jste začal být k Božímu volání citlivější?

Na jaře v roce 1986 jsem jel autobusem z odpolední směny v noci do Zdenic. Když jsem vystoupil, šel jsem obvyklou cestou domů. Když jsem skoro zacházel za roh domu, pocítil jsem ve svém srdci velké nutkání, abych se obrátil, podíval se na kapličku a uctil ji křížem, takže jsem se poženal. Od této doby vím, že Bůh si žádá, abychom svatá místa uctívali poženáním. Šel jsem dál a pak mezi Zdenicemi a Zdenickým kopcem jsem si vzpomněl na svého dědu, který před mnoha lety zemřel v lese záhadným způsobem. Klekl jsem na zem, kde nebyl sníh, a začal se za něho modlit, Otčenáš jsem ještě uměl. Když jsem se modlil, cítil a vnímal jsem, že je v těžkém očistci, jeden Otčenáš nestačil. Když jsem se domodlil druhý, vnímal jsem a cítil, že se děda dostal do nebe, taková blaženost. Děda mi pak řekl, abych Bohu poděkoval. Po tomto prožitku jsem si uvědomil, že děda se před smrtí nevyzpovídal, umřel jako komunista. Trvalo mu skoro 25 let, než se dostal z těžkého očistce do nebe, pozemsky měreno. Potom jsem šel dále, a když jsem skoro odbočoval z cesty k nám, vzpomněl jsem si na svého tatínka, zase jsem klekl a modlil se. Stačil jeden Otčenáš, zase jsem vnímal očistec i nebe. Tatínek se před svou smrtí vyzpovídal, smířil se s Bohem, měl lehký očistec a trvalo mu necelé 3 roky, než se z očistce dostal do nebe. Přišel jsem pak k domu a před vchodem jsem si vzpomněl na svou babičku, tak jsem se za ni modlil a hned jsem cítil blaženost, byla už v nebi. Stále jsem se modlil před vchodem, až mě uslyšela maminka a vyšla pro mě. Tak jsem šel do kuchyně a tam jsem se modlil skoro do bezvědomí, přitom jsem se dostal do extáze, ve které mi bylo sděleno, že se splní předpověď jednoho chudáka o 3. světové válce. Tak se teď modlím za mír, lásku a spásu. Maminka byla ze mě celá nešťastná a druhý den, když jsem se probudil a začal zase modlit, zavolala psychiatričku a ta mě poslala do nemocnice.

Vaše jednání pro ně bylo nepochopitelné, tak Vám chtěli pomoci?

Na psychiatrii jsem velmi toužil se vyzpovídat, ale žádný kněz tam nepřišel. Až když mne pustili na propustku, pan farář Stribl mě výjimečně na faře vyzpovídal. Po tak dlouhé době jsem se částečně smířil s Bohem. Zase jsem ale trvale onemocněl. Když jsem se v roce 1986 vrátil do zaměstnání, dal jsem výpověď z komunistické strany. Trvalo rok, než mě pustili, a já se stal aktivním katolíkem a začal chodit do kostela. Uvědomil jsem si na základě zážraků, že Bůh existuje, že komunisti lžou a neznají pravdu o Bohu.

Jak začala Vaše služba kostelníka?

Měl jsem velkou touhu pomáhat církvi, tak v roce 1991 jsem dal výpověď ze zaměstnání a šel dělat kostelníka panu děkanovi Jaroslavu Havrdovi – byla to výjimečná osobnost. Spíše jsem mu přidělal více práce, než pomohl. Byl jsem často v nemocnici a on mě tam chodil

navštěvovat, bylo to velké povzbuzení. Službu kostelníka jsem přebíral po Jiřím Srbeném, který mě také zastupoval, když jsem nemohl.

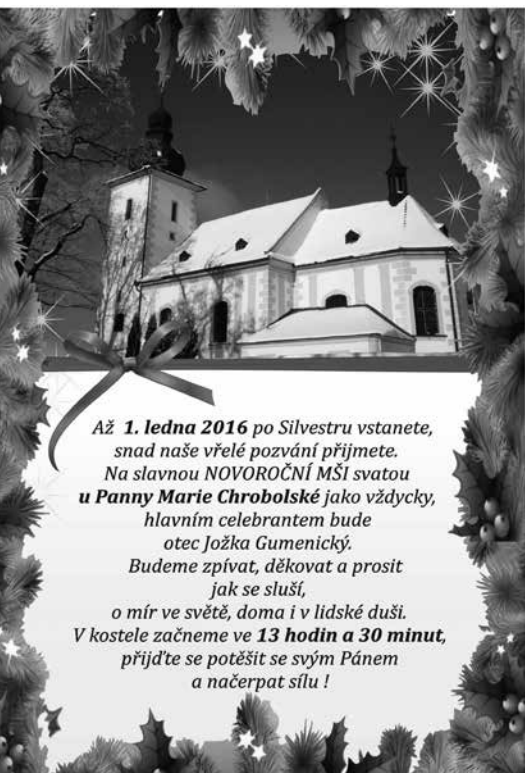
A jak se vyvíjela Vaše nemoc?

Psychickou nemocí mi několikrát šlo o život. Dokonce jsem v nemocnici vyskočil z okna ve druhém patře. S Boží pomocí jsem všechno přežil. Dostal jsem invalidní důchod, tak teď už nedělám plnohodnotně kostelníka. Pomáhám při přípravě na mši svatou a po mši s úkličem. Velkými pomocníky jsou bratři a sestry, některé znám a některé ne. Všem velké Pán Bůh zaplať! Já se cítím už jen jako minikostelník, jenom někdy kostel otvírám a zavírám. Hodně nechávám na vikári a kaplanovi, i jim velké Pán Bůh zaplať!

Prožíváte nějaké zážitky dosud?

I v dnešní době se stávají zážitky uzdravení. Asi v roce 2005 jsem skoro přestával chodit. Doktor mi tahal vodu a krev z kolena a řekl mi, že mám artrózu 2. stupně. Bylo to na Boží Tělo, kdy jsem se v kostele sv. Jakuba v Neumannově kapli modlil. Najednou jsem při modlitbě cítil, jak skrze kolena něco prochází, cítil jsem teplo a byl jsem uzdraven. A od té doby chodím normálně. Tak i v dnešní době se stále stávají zážitky. Buď Bohu za to díky.

Připravila MaM

Prachatice kostel sv. Jakuba

↘ Středa 23. 12. od 9:00 hod. možnost svátosti smíření

↘ Středa 23. 12. od 9:15 hod. zdobení stroměčku

↘ Čtvrtek – Štědrý den

9:00 hod. převzetí betlémského světla od skautů

16:00 hod. Dětská „půlnoční“ mše se živým betlémem (svíčky s sebou)

20:00 hod. Půlnoční mše svatá

↘ Vánoční bohoslužby na

www.farnostprachatice.cz

↘ Neděle 3. 1. od 9:30 hod. žehnání koledníků TKS při dětské vánoční mši

↘ Tříkrálová sbírka na Prachaticku od 3. 1. do 13. 1. 2016

↘ Neděle 17. 1. od 15:00 hod. ve farním sále poděkování koledníkům TKS

Tradiční svatomartinské posvícení v Nicově 8. 11. 2015

Za krásného počasí, které přálo všem, jsme navštívili v neděli 8. listopadu vesničku Nicov. Tato má pradávnou historii, již mezi léty 1220–1240 byl zde postaven malý románský kostelík sv. Martina, a to na jižním svahu hory v nadmořské výšce 894 m. Tehdy vesnička patřila benediktinskému klášteru v Ostrově u Davle. V ostrovském opatství je písemná zmínka z roku 1296–1301 o Nicovu. Papež Klement V. v roce 1310 potvrdil Nicov jako pátou celou Ostrovského kláštera, v tehdejších šumavských horách byl to spíše poustevnický

život. Původně románský kostelík je nejvýše položenou stavbou tohoto druhu v Čechách.

I v blízkém okolí je mnoho zajímavých míst, která stojí za navštívení. Např. Kohoutí kříž, nově upravený i s okolím v roce 2014, Královský kámen v nadmořské výšce 1058 m n. m., kde podle legendy přenocoval Karel IV. při své cestě na Kašperk. Také Obří hrad je velkou zajímavostí nicovska, jeho ohrazení vzniklo mezi 7. a 5. stoletím před Kristem, a takových zajímavých míst je v okolí více.

Proto také rádi chodíme na pouť sv. Prokopa v červenci a i na svatomartinské posvícení, kde se setkáváme z rodáky, kteří jsou dnes již rozeseti po celém světě, nejvíce však v Německu. Při společné mši sv. v kostele sv. Martina se rádi pomodlíme a vzpomeneme na zemřelé sousedy. Mši sv. v neděli 8. 11. sloužil česko-německy P. Vavřinec Skýpala a měl velmi zajímavé kázání. Přestože kostel nebyl přeplněn, odnesl si každý z nás hezký zážitek.

„O posvícení všechno to voní“, a proto nás starostka obce Jitka Šašková pozvala na společný oběd do místní restaurace. Nechyběly ani tradiční posvícenské hnětýnky, které se staly i malým dárkem pro Williho Müllera ze Saska a též pro Aloise Wastla z Köblitze, kteří přijeli jako představitelé krajanského spolku Böhmerwaldbund Heimat! z Německa.

Závěrem bych rád poděkoval všem zúčastněným návštěvníkům, P. Vavřincovi, starostce Nicova, Šumavským královákům, zpěvákům a varhaníkovi a všem nicovským za výzdobu a úpravu prostranství a zvláště pak dr. Vladimíru Horpeniakovi za odbornou pomoc.

Přeji všem hodně zdraví a splnění všech přání v novém roce.

Josef Sova

P. Karel Josef Palentin (1715–1787)

Před rovnými 300 lety poprvé spatřila světlo světa osobnost, jež se v průběhu 18. století výrazně zapsala do dějin vikariátního okrsku, který tehdy na jihovýchodě Prácheňského kraje zahrnoval většinu Prachaticka a Vodňanska, a potažmo i schwarzenberského patronátu, na jehož beneficiích působila.

O svátku sv. Barbory dne 4. prosince 1715 obdržel u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích svátost křtu novorozený synek tamního měšťana Kryštofa Valentina (!), řemesla kožešnického, a jeho manželky Kláry – Karel Josef, který se po celý svůj život podepisoval *Palentin* nebo též *Pallentin*. Dětství pro dobu téměř příznačně prožil u svého strýce P. Ondřeje Feigla na faře ve Ktiši, poznáváje náležitosti farní správy. A byl to právě strýc-kněz, který Karlovi i jeho bratrovi, jenž posléze vstoupil do kapucínskému řádu, zaplatil studia. Po strýcově smrti (1731) ho ze starého přátelství vzal pod svoji ochranu prachatický děkan P. Matěj Schulpach, který od roku 1735 taktéž vedl vikariátní okrsek. Svému nadanému svěřenci nepochybně pomáhal za školních let i v počátcích poslání kněžského. Po studiích, která pravděpodobně absolvoval při jezuitské koleji v Českém Krumlově, se budějovický rodák vydal do hlavního města země. Díky nadaci císaře Ferdinanda II. jakožto alumnus konviktu u sv. Bartoloměje dosáhl na filozofické a poté teologické univerzitní fakultě potřebného vzdělání, ozdobeného tituly magistra svobodných umění a filozofie a bakaláře teologie. Na kněze byl vysvěcen 14. března 1739.

Obdělávání vinice Páně započal, jak jinak, jako výpomocný duchovní ve městě pod Libínem. Když tam bylo v tomtéž roce zřízeno druhé kaplanské beneficium, byl právě on jako první na ně ustanoven (1740). Díky pobytu ve dvojjazyčném prostředí dobře ovládal oba zemské jazyky slovem i písmem, čemuž nasvědčují dochované „drobky“ jím psané v češtině, neboť po linii správy církevní se zpravidla ůřadovalo latinsky, zatímco korespondence se světskými úřady se na výjimky vedla v němčině, jež počínala výrazněji pronikat i do církevní sféry. V nízkém profesní věku se záhy poohlížel po samostatném působišti. Nakonec se zadařilo, jenže nikoliv v prostředí převážně českém. Životní *výhybka* ho na řadu let nasměrovala do farností s převahou jazyka německého – do Horní Vltavice (1743), odtud nakrátko do Chrobol s filiálkou Frantoly (1747), až na 16 zim zakotvil na faře v městečku Volarech s filiálkou Zbytiny (1748).

Zde míval k ruce minimálně dva, ba i celkem čtyři kněžské pomocníky. Jeho záznamy vypovídají o událostech strastných i radostných – např. v půli června 1754 od úderu blesku do věže až na sakristii a připojenou kapli sv. Jana zcela vyhořel farní kostel sv. Kateřiny ve Volarech, naopak koncem července téhož roku za jeho asistence prachatický děkan a okrskový vikář Kfeller vysvětil novostavbu známého kostelíka sv. Maří Magdalény ve farnosti Zbytiny. Díky jeho úsilí započalo roku 1762 ve Volarech činnost farní náboženské bratrstvo N. Trojice. Za pilnou práci na vinici Páně byl už o rok dříve v nevysokém věku odměněn osobním titulem děkana. A nejen to. Již roku 1748 si mladého spolubratra ještě v Chrobolích za vikariátního sekretáře vyhlédl Schulpachův nástupce v čele vikariátu Wimmer. Po odchodu jeho následovníka Kfelleru spočinulo roku 1762 břímě vikariátního úřadu na

plně čtvrtstoletí na Palentinových bedrech. Místně příslušným zástupcem (lat. *vicarius*) nejprve arcibiskupa pražského a po zřízení nové diecéze (1785) pak biskupa českobudějovického zůstal až do konce svých dnů.

Odlehlost Volar v rámci vikariátního okrsku, jenž se rozprostíral až k Heřmani, Myšenci a Protivínu, byla jedním z důvodů, proč si hledal faru položenou dále do kraje. Roku 1764 byl ustanoven na děkanství ve městě Netolicích, beneficium v okrsku nejvýnosnější, osadu nejlidnatější. Za jeho správy bylo založeno třetí kaplanské beneficium. Podobně jako kdysi ve Volarech synovec P. Matěj Schmidtschläger kaplanoval u strýce Palentina v Netolicích synovec P. Karel Payer. Oba poté sloužili na farách téhož vikariátu. Další kněz vypomáhal jako kooperátor při vikariátním úřadu. Zaneprázdnění narůstající agendou farní a zejména vikariátní – „zaměstnával“ tím i místního kantora, spojenou se služebními cestami mimo farnost, způsobovalo, že

netolická farní slovo Boží z úst svého pastýře slychali jen zřídkakdy, jak uvedli v jednom podání. Přičítali to ovšem tomu, že je Němec. Palentinovo netolické působení dodnes připomíná dokončený hlavní oltář a charakteristické obrysy helmice děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Rovněž tak jeho portrét v galerii duchovních na děkanství. Je na něm vypodobněn s insigniemi čestného kanovníka kolegiátní kapituly u sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi (1768). V ruce třímá jemu adresovaný dopis, který věrně zachycuje tehdejší podobu písemností, odesílaných pražskou arcibiskupskou konsistoří.

P. Karel Josef Palentin se svěřenými ovečkami i spolubratry prožíval vyvrcholení tzv. barokní zbožnosti, ale i nepokoj válek o dědictví rakouské (1740 – 1748) a války sedmileté (1756 – 1763) a se všemi klady i záporů nastupující období osvícenství. Raněn mozkovou mrtvicí dospěl k věčnosti před polednem 1. června 1787, pátku před slavností N. Trojice, ve věku 71 let. O tři dny později spočinul v posvěcené půdě hřbitova u kostela sv. Václava, kde uprostřed svých farníků očekává slavné z mrtvých vzkříšení.

Sp.

Časopis Jan Prachatický rovněž na: <http://casopis.farnostprachatice.cz/>

facebooku Jan Prachatický

Eucharistická modlitba: Kánon

Slovo *kánon* je řeckého původu a znamená *pravidlo, měřítko*. V církevním prostředí se ho užívá v několika významech: v biblistice se jím myslí závazný seznam knih Písma svatého, v církevním právu se tak říká jednotlivým normám obsaženým v Kodexu a v liturgii se používá pro část eucharistické modlitby, která navazuje na chvalozpěv Sanctus a vrcholí doxologií (oslavným zvoláním) před modlitbou Otče náš. V našem výkladu se budu držet termínu *eucharistická modlitba*, který je v českých liturgických knihách užíván nejčastěji (výjimečně se nahrazuje slovem *anafora*, pocházejícím z liturgie východních církví), ale protože ten je širší, zahrnuje i prefaci a Sanctus a o těch jsme hovořili už minule, budu mít na mysli právě kánon.

Až do 2. vatikánského koncilu se v latinské církvi užívala jediná eucharistická modlitba, Římský kánon. V podstatě tak, jak ho známe my, ho znal už sv. Ambrož († 397). Konečnou podobu získal během 6. století. Dlouho byl považován za nedotknutelný. Recitoval se však potichu. (Latinská slova „sub secreto“, která se obvykle překládají „potichu“, lze přeložit také „o samotě“ nebo „v ústraní“. Zvyk slavít ústřední část mše sv. odděleně od lidu byl – jak jsme už o tom hovořili – inspirován liturgií křesťanského Východu a do Říma se dostal z franského prostředí. Účelem bylo prohloubit úctu ke Kristovu tajemství.). Když měl být znovu recitován nahlas, ukázaly se potíže se slovníkem (lépe řečeno: s porozuměním moderního člověka pravému významu použitých slov – víme i z češtiny, že význam slov se mění; například dnes nemohu o nikom říci, že je to můj přítel nebo přítelkyně, aniž bych se vydával v nebezpečí, že budu považován za součást nesezdaného páru). Bylo třeba hledat i v jiných tradicích nebo se nechat inspirovat současným způsobem vyjadřování – pod podmínkou neporušení věrnosti předloze. Tento úkol dostala na starost Rada pro provádění Konstituce o liturgii a pracovala na něm celých pět let (1963-68). Výsledkem byly čtyři eucharistické modlitby, zveřejněné v prvním vydání obnoveného Římského misálu. Mohly by se nazývat také eucharistickými modlitbami blahoslaveného Pavla VI., protože jeho autoritou byly vydány.

- I. Římský kánon, upravený podle výše uvedených požadavků
- II. inspirovaná anaforou sv. Hippolyta, římského kněze a vzdoropapeže, z počátku 3. století
- III. čerpající z mozarabských (starošpanělských) a galikánských (starofrancouzských) textů
- IV. vycházející z anafory sv. Basila Velikého v její zkrácené egyptské verzi

Všechny mají stejnou strukturu, obsahují tytéž prvky. Jsou to:

a) **Epiklese** – vzývání Ducha svatého, aby svou mocí způsobil proměnění chleba a vína v tělo a krev Páně. Duch svatý byl činný při Ježíšově vtělení (Maria počala z Ducha svatého), byl při vzniku církve, jeho tajemného těla (o Letnicích), a je i při jeho svátostném sestoupení na naše oltáře. Římský kánon ho výslovně nejmenuje, ale mluví o plnosti Božího požehnání. Slova jsou doplněna gestem vkládání rukou kněze nad dary.

b) **Zpráva o ustanovení**. Kněz zpřítomňuje drama Poslední večeře, kdy Ježíš usta-

novil, že obětí jeho těla a krve se bude po všechny časy obnovovat smlouva s Bohem. Čím byla 12. kapitola knihy Exodus pro liturgii Paschy (konanou starozákonním Božím lidem), tím jsou evangelia pro eucharistickou modlitbu. Je zde ale velký rozdíl. Slova nové Paschy „působí, co naznačují“. Když kněz vyslovuje slova ustanovení „Toto je moje tělo ... Toto je kalich mé krve ... Toto je smlouva nová a věčná“, tak pouze nevypráví, ale mluví v osobě Krista, který je hlavním celebrantem mše. Svátostí kněžství je člověk proměněn ve své podstatě; jako kněz se stává „druhým Kristem“, jemuž propůjčuje svá ústa a sebe celého.

Slova proměnění se neshodují s biblickými zprávami doslova, ale věčně. Je to důkaz, že jak biblické zprávy, tak zpráva z Římského kánonu a anafor jiných liturgií vyvěrají ze stejného pramene, totiž z bohoslužebné praxe prvních křesťanských obcí. Při obnově byl ve všech eucharistických modlitbách vzat za základ text ustanovení eucharistie z Římského kánonu.

Po slovech ustanovení následuje aklamace lidu, která se výjimečně obrací ke Kristu (jinak se celá eucharistická modlitba striktně obrací k Otci!). Vyjadřuje naši víru v Ježíše, který zemřel, vstal z mrtvých a znovu přijde na svět, a posiluje naši naději, že slavením eucharistie se na jeho příchod nejlépe připravíme.

c) **Anamnese.** Ponecháváme toto řecké slovo nepřeložené, protože překlady („připomínka“, „památka“) nevystihují plně jeho význam. Ve Starém zákoně například často čteme, že se Bůh „rozpomenul na svou svatou smlouvu“. Nejde o to, že by na ni někdy zapomněl, ale o určité okamžiky, kdy ji kvůli svému lidu obnovil, zpřítomnil. A to dělá skrze své kněze i v „památce“ eucharistie. Oběť mše svaté nás vtahuje do toho, co Ježíš vykonal a dává nám podíl na oběti kříže a na moci vzkříšení. Není pouhou vzpomínkou, nýbrž svátostným aktem, skrze nějž se nám v přítomnosti víry církve dostává toho, co bylo jednou provždy vykonáno a co nám otevírá dveře do budoucnosti lidstva, které je povoláno „přijmout“ jednoho dne Krista ve slávě.

d) **Přímluvy.** V Římském kánonu jsou rozděleny, část je před proměněním, část po něm. V ostatních eucharistických modlitbách jsou soustředěny do jednoho celku a zařazeny za anamnese (vrcholící druhou epiklesí). Vyjadřuje se jimi, že eucharistie se slaví ve společenství s celou církví, jak nebeskou (prosbu o podíl se svatými), tak pozemskou (prosbu za papeže, biskupa a ostatní služebníky církve), že se přináší oběť za ni i za všechny její členy, živé i mrtvé, kteří jsou povoláni k účasti na vykoupení a spáse, získané Kristovým tělem a krví.

e) **Doxologie.** Všechny eucharistické modlitby vrcholí slavnostním zvoláním „Skrze něho a s ním a v něm ...“. Protože „skrze něho všechno je stvořeno“, může se také všechna čest a sláva Otcova uskutečnit jen skrze něho, s ním, který je naší Hlavou, a v něm, neboť jako ratolesti jsou spojeny s vinným kmenem, jsme i my údy, vtaženými do oběti své Hlavy. Naše oběť se koná ve společenství vybudovaném Duchem svatým. Jeho působením se shromáždění kolem oltáře stává církví.

Naše „amen“ by zde mělo zaznít skutečně nahlas – tradičně se mu říká „velké amen“. Je vyjádřením souhlasu s tím, co se právě událo na oltáři. Svatý Jeroným říkával: „Když zazní velké amen, všechny pohanské chrámy se zachvějí!“

P. Pavel Liška

Jan Valerián Jirsík

(1851 – 1883)

Jako jeho dosavadní předchůdci nebyl ani Jan Valerián Jirsík rodákem jihočeským. Narodil se 19. června 1798 v posázavském městečku Kácově. Nedopatření duchovního správce změnilo jeho druhé křestní jméno Viktorin na Valerián a příjmení Jiřík na Jirsík. Obojí mu pak zůstalo. Gymnaziijní studia započal v Německém (nyní Havlíčkově) Brodě a dokončil v Hradci Králové, filosofii studoval v Litomyšli a teologii v Praze. Po vysvěcení 28. prosince 1820 působil jako kaplan v Cítově a v Roudnici n. L. a od roku 1827 jako zámecký kaplan v Jezeří v severních Čechách. Starost o rodiče jej přiměla, že r. 1832 podal žádost o faru v Minicích, de setrval do r. 1846. Na všech místech se osvědčil jako vzorný duchovní správce, kazatel, katecheta a nikoli v poslední řadě jako spisovatel. Napsal několik populárních náboženských spisů, v nichž věnoval pozornost evangelíkům, protože větší počet evangelíků žil právě v osadách, kde působil. Jeho hlavním dílem je Populární dogmatika. V ní se ukázal mistrem slova, spojiv abstraktnost a korektnost teologickou se šťastným, názorným, srozumitelným a půvabným výrazem, takže není divu, že se dočkala čtyř vydání a byla přeložena do charvátštiny a dvakrát do němčiny.

Z minické fary odešel Jirsík do Prahy jako kanovník metropolitní kapituly a kazatel u sv. Víta. Záhy o něm věděla celá Praha. Prostý lid i příslušníci vzdělaných vrstev se scházeli neděli co neděli pod svatovítskou kazatelnu, aby na sebe dali působit a potěšili se slovy elegantního řečníka. Svě promluvy vydal Jirsík r. 1850 knižně v třech dílech pod názvem Kázání na všechny neděle a svátky; i dnes se s užitekem čtou a lze o nich říci, že si v dějinách homiletiky podrží čestné místo.

Neméně důležitá úloha připadla Jirsíkovi v revolučním roce 1848, kdy redigoval Časopis pro katolické duchovenstvo. V té době se hroutilo za všeobecného zmatku myšlenkového a za sociálních bouří dosavadní feudální zřízení společnosti a bylo hledáno její nové, spravedlivější uspořádání. Byla obava, aby mnohé z dosavadních kulturních hodnot nepodlehlo náladovému radikalismu, a bylo zejména důležité, aby církev našla správné stanovisko k mnohým otázkám doby. Jirsík byl jednou z osob v českém duchovenstvu k této úloze nejlépe připravených a ujal se proto se zvláštním pochopením pro vážnost chvíle slova ve svém časopise. Radostné přijetí nových vymožeností revolučních, zejména svobody osobní, tisku, národní rovnoprávnosti, způsobilo, že Časopis pro katolické duchovenstvo udržel vůdcovství českého kléru, zůstal jeho tribunou a že se k němu dokonce obracela i laická veřejnost o poučení v důležitých otázkách nového politického života.

Všestranná a úspěšná Jirsíkova činnost dávala tušit, že ho čeká jiné, vyšší poslání. Arcibiskup kardinál Schwarzenberg to vyjádřil slovy: „Mám perlu vzácnou v kapitole své, ale bojím se, že brzo o ni přijdu.“ Tato slova se splnila, když Pius IX. jmenoval Jirsíka 5. září 1851 nástupcem zesnulého biskupa Lindauera.

Biskupské svěcení přijal Jirsík 19. října 1851 a 24. října se odebral do Českých Budějovic. Přijel tam před půlnocí nikým neočekáván, v biskupské rezidenci již spali – a nový biskup

musel budit. Ano, přišel buditel. Energický muž v plné životní síle – byl 53 roků star – ujal se ihned svých povinností a zahájil v dějinách jihočeské diecéze novou éru, nejslavnější a nejpłodnější, jakou tehdy nejmladší české biskupství dosud prožilo.

Svou pozornost věnoval biskup Jirsík především kněžskému dorostu, kněžskému semináři a kléru. V duchu Tridentina založil a otevřel 22. října 1853 studentský seminář, aby v něm byl vychováván kněžský dorost od mládeže ve zbožnosti a věrnosti církevním ideálům. V kněžském semináři pravidelně navštěvoval bohoslovce a promlouval k nim, v čelo semináře postavil výborné představené a profesorský sbor obsadil odborníky znamenité úrovně. Zavedením kněžských exercicií a pastorálních konferencí r. 1852 a třemi synodami v letech 1863, 1872 a 1875 upevnil kážeň a církevního ducha v kněžstvu, sdružoval kněžstvo v duchovních spolcích, totiž v mariánské Corona aurea a v Sodalitě sv. Josefa (oba založeny r. 1854), a otcovsky o ně pečoval i po stránce hmotné, založil na první synodě podpůrný Fond sv. Mikuláše pro chudé a nemocné kněze.

Jako dobrý pastýř staral se biskup Jirsík o svěřený věřící lid. Neznaje únavy, třikrát navštívil při vizitacích všechny osady diecéze, všude horlivě kázal, konal liturgické funkce, zkoušel děti z náboženství a navazoval osobní styky s kněžstvem, úřady a lidem. Napsal na padesát pastýřských listů věnovaných otázkám náboženského a veřejného života.

Abý čelil krtčímu dílu současného liberalismu, šířícího skepsi a náboženskou lhostejnost mezi věřícím lidem, užíval mnohých na tu dobu moderních prostředků: šířil dobré knihy, zakládal katolické spolky a soustavně pořádal lidové misie. Knihy rozšiřoval proto, že působí trvaleji než mluvené, sebekrásnější slovo, které se rychle zapomene. Usilovně razil cestu knihám Svatojanského dědictví, u jehož kolébky kdysi stál jako zakládající člen, knihám Dědictví maličkých a knihám, jež vycházely z vimperské tiskárny Steinbrenerovy. Z náboženských spolků Jirsíkem založených se osvědčily jmenovitě Spolek křesťanských matek a Spolek katolických товариšů. Lidovými misiemi v četných farnostech roznítil náboženskou horlivost věřících a dal jim pevné životní linie. Dal v diecézi podnět ke konání mariánských májových pobožností, z nichž zvláště ona, jež se konala v seminářském kostele sv. Anny a při níž bohoslovci podstupovali svůj kazatelský křest, tklivým, svérázným kouzlem zůstane vždy památkem jeho zbožnosti. Jeho dílem jsou i eucharistické slavnosti věčného klanění (od r. 1859 střídají se farní kostely diecéze po celý rok ve výstavu Nejsvětější svátosti oltární), čímž byl diecézi zajištěn ustavičný déšť požehnání Božího. Dovedl zaranžovat i velké náboženské slavnosti, jako oslavy šestistého výročí založení dominikánského kláštera v Českých Budějovicích v r. 1865 nebo stopadesátého výročí kanonizace sv. Jana Nepomuckého r. 1879 v Nepomuku. Podobně se zúčastnil náboženských slavností i za hranicemi diecéze; r. 1863 byl přítomen jubileu velehradskému, r. 1873 zahájil řadu kazatelů při oslavě devítistého výročí založení pražského biskupství. Dojem, jež při podobných slavnostech u mnohých účastníků zanechal, byl mohutný. Pokračování příště

Podle knihy prof. Jaroslava Kadlece Českobudějovická diecéze, vydané r. 1995 Sdružením sv. Jana Neumanna v edici Knihovna Setkání, použito se svolením Biskupství českobudějovického.

František Hobizal Minipříběhy

To byl svatý Mikuláš

V ulici je pustý řev. Tlupa školáků – převlečená za čerty – honí ostatní děti sem i tam, na ulici je rumrajch... Někteří starší povzdechnou: „Aha. Je Mikuláše.“ Babička se vrací z večerní bohoslužby domů, chvátá. K jejím vnučátkům také přijde nadílet... jenomže to bude s křikem, řvaním, nadávkami, případně bitím a praním. Stařenka povzdechne a zmizí v domku. Za půlhodinky kdosi zazvoní a už je slyšet velebný, jemný hlas zvonečku. Vchází anděl a stařec v mitře a ornátu. Za nimi se tlačí čert, pravda taky bujnější, ale ne tak hrozný jako venku.

Anděl vypráví dětem o štědrosti svatého biskupa a svatý biskup zdraví všechny pozdravem: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“ Vážným hlasem se vyptává rodičů i dětí na výchovné úspěchy i neúspěchy, vybídne k modlitbě a sám se s nimi modlí. Pak nadílka, nijak bohatá, ale děti stejně setrvávají v úžase... Konečně zvláštní návštěva odchází, zvonek jemně pocinkává a děti se probouzejí: „To bylo hezké...“ A babička rozechvěle přitakává: „Ano, ano, to byl opravdu svatý Mikuláš!“ To byl svatý Mikuláš!

Františkův příklad

Na periferii velkoměsta, mezi přízemními baráky, jde chlapec s dívkou. Advent vrcholí. Dlouho spolu hovořili o Vánocích. A hodně o tom, který obnovil jesličky – o Františkovi z Assisi, jenž byl bratrem všem a celému světu. Za jedněmi vraty zuří pes. Není ho vidět, ale ten ostrý štěkot se zadírá do sluchu. Mladík se zastaví: „Počkej! Co by asi udělal svatý František?“ Dívka zavrtí hlavou: „To nevím.“ „No utišil by toho pejska.“ „Ale jak? A pak: to byl svatý František!“ „No, vždyť to zkusme,“ obrátí se k vratům: „Nuže, bratře psíku! Buď už pěkně potichu. Upokoj se!“ Psík – pardon – bratr psík asi dvakrát rozpačitě zaštěkne a umlká. Oba snoubenci se tisknou za ruce a oči jim září jako hvězdy... Náhoda? Nebo velká důvěra v Pána!?

Dar k jesličkám

Kněž ve škole před Vánocemi. Děti mají hlavičky v dlaních a s hlubokou účastí naslouchají věčně krásnému, jedinečnému výkladu evangelia o Narození Páně. Pastýři a jejich prosté dary zaujmou jejich pozornost. Malý Zdeněk už to nevydrží – vylétne jako pružina: „To byste koukal, to já bych donesl Ježíškovi ještě lepší dary!“ „A co bys mu donesl, Zdeňku?“ „Poprosil bych maminku a ona by mi dala pro Ježíška a svatou Rodinu bochník chleba!“ Ve třídě se tu a tam ozve posměšná námitka: „Chleba? No to přece nic zvláštního není!“ „To

bys toho moc nedal!“ Ale chlapec se otočí ke třídě a zvolá triumfálně: „Jo, jenomže k tomu chlebu by mi maminka dala pro Ježíška tu nejlepší slepici, kterou máme – abyste věděli!“

Když se narodil Herodes Veliký

Herodes zvaný Veliký se narodil jako každý jiný člověk. Pocházel ze zámožné idumejské rodiny a při narození to byl hošíček jako každý jiný. Hezký, milý, obdivuhodný. I on byl jistě chloubou své maminky. Dnes ho v dějinách známe pod přívlastkem Herodes Veliký, ale ten titul mu dal jeho přední ministr Mikuláš Damašský. Ano, mohl být „Velikým“, byl znamenitým stavebníkem, chytrým diplomatem a politikem, ale bohužel i špatným a přímo zlým člověkem. Záhy dal volnost zlu a špatným náklonostem ve svém srdci, takže nakonec je znám s jiným přívlastkem – Herodes Ukrutný.

Pohyblivý betlém

Malý chlapec ve velkém městě slyšel, že jedna stará paní v nedaleké ulici má starý pohyblivý betlém. Lidé se tam chodili dívat a stará paní jej ráda ukazovala. Ale museli přijít vždy v určitou hodinu, protože stařenka bydlela jinak u své sestry na druhém konci města, nemohla už být sama. Když to chlapec o jedné Vánocích slyšel, vypravil se tam, ale paní už tam nebyla. O druhých Vánocích mu milovaná babička sama vyjednala návštěvu... „Jen ať přijde ve dvě hodiny odpoledne, ve středu, budu na něho čekat. A celou hodinu se může na můj betlém dívat!“ povídá ochotná stará paní babičce. Chlapec tu středu nestál za nic a už o půl jedné se vydal z domova... Na cestě ho potkali kamarádi: „Pojď se klouzat na Mrtvé rameno!“ Podíval se na věžní hodiny a šel. Bylo ještě dost času. Hoj, to bylo pěkně na tom ledě. Branky se nastavěly z cihel a hole z větví nahradily hokejky. Najednou Bílá věž z kláštera odbila třetí hodinu! Chlapec zmrtněl, aby vzápětí šileně utíkal tam, kam se tolik těšil. Strašný běh, už je tu ulička, dům, schody. Byt je zavřen, neotvírá se, ale vychází sousedka od vedle: „Tys ten chlapec? No to jsi přišel pozdě. Paní tu na tebe čekala skoro celou hodinu, ale teď už je pryč.“ Se strašnou lítostí jde chlapec domů. Babička ho pohladí: „Už se uklidni. Napřesrok to jistě vyjde.“ Vidíte: a nevyšlo. Ta stará paní v tom roce zemřela, její děti až odněkud z východních Čech si betlém odvezli a chlapec jej už tedy neuviděl. A věděl, že si za to může sám!

Duše se probouzí

Pravidelná návštěva duchovního pastýře v Domově důchodců u jeho bývalé ovečky, dlouholeté nájemnice na faře. Je na pokoji, který nemá zevnitř kliku! Nemůže ji mít. Stařenky trpí těžkou sklerózou a jejich duše jsou tudíž většinou zatemněny. Řeči, které vedou, jsou už jen málokdy rozumné, spíše bláboly beze smyslu... Je to smutné a bolestné, ale je to fakt. Jenomže jsou znovu Vánoce, a tak kněz usedá se svou ovečkou u postele té nejubožejší, ostatní babičky se se zájmem shluknou kolem: třeba ještě dostanou pomeranč, jako už dostaly Mikuláše... A kněz jemně, tichounce začne zpívat vánoční písně. Blábol ustane, stařenky zpozorní! Něco se v nich děje... Ovečce duchovního pastýře stékají slzy po tvářích – a támhle také a ta na posteli začne taky zpívat tiše... Ze sklerotických mlh a chorobných závojů se prodírá ke světlu těžce lidská duše! Je to poznatelné a je to nádherné, být to byl jen okamžik prchavého vítězství Ducha nad ubohou hmotou.

Těsné dveře do nebe

V jeruzalémské mešitě El Aksa jsou dva sloupky blízko sebe. Pověst praví, že kdo se protáhne mezi dvěma sloupky, dostane se do nebe. V tomto případě zřejmě do islámského nebe. A tak to mohamedáni zkoušeli – až jednou nastala tragédie. Tělnatý muslim se tak napasoval mezi nebeské sloupky, že nemohl ani tam, ani sem a bídně zahynul. Od té doby jsou sloupky ohrazeny mříží... Ostatně, to by se leckdo do nebe nedostal (pisatel by mezi ně patřil). Ale ono je to jinak. Naštěstí pro zavalitější! Těsné dveře do nebe, o kterých mluví náš Pán, to je spíše náš život a hlavně naše vůle. Zda a jak se umí usměrnit podle učení Páně. Takže – lidé dobré vůle naději mají! Konečně o tom už zpívaly andělské sbory nad Betlémem ve svaté, tiché noci.

Malý slovníček církevních pojmů

Dary Ducha svatého

Všichni víme, že máme konat dobro a žít spravedlivě, ale bez vnitřní síly to nejde. Posilu nám poskytují dary Ducha svatého. Je to přítomnost Ducha svatého v nás. V katechismu se zpravidla uvádí sedm darů, a to dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. V obřadu svátosti biřmování vyprošuje biřmující v modlitbě tyto dary biřmovancům.

Dedikace

Jde o zasvěcení kostela nebo oltáře, a tím o jejich trvalé určení k bohoslužbě. První křesťané slavili eucharistii v soukromých domech. Po milánském ediktu roku 313 se začaly stavět kostely na hrobech mučedníků. Od poloviny 4. století se budovaly na počest mučedníků také v místech, kde hroby nebyly, ale relikvie mučedníků se ukládaly do oltáře, který byl proto považován za jejich hrob. Později se ustálil zvyk zasvěcovat kostely i světcům, kteří mučedníky nebyli.

Duchovní obnova

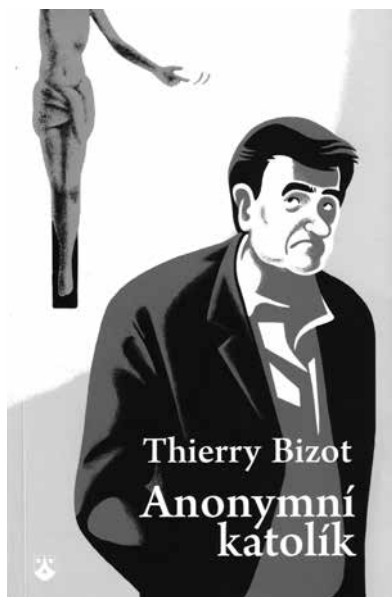
Je to krátký kurs duchovních cvičení, který trvá třeba i jen jeden den. Tento čas však má být prožitý v náboženském duchu mimo obvyklý rámec života. Náplní duchovní obnovy jsou modlitby, přednášky, rozjímání nad Božím slovem nebo i prostým mlčením a meditací.

Thierry Bizot Anonymní katolík

Známý francouzský televizní producent ve své autobiografické knize s humorem vypráví o tom, co se s ním stalo a jak se změnil jeho život po jedné katechezi, na kterou „horko těžko“ přijal pozvání.

Jako malý kluk chodil do kostela, ale nic ho tu neoslovovalo. Necítil žádnou potřebu chodit pravidelně na mši svatou, ba ani netoužil po nějakém společenství. Za to, že je katolíkem, se styděl. A jak šel čas, z chlapce se stával postupně velmi úspěšný muž i uznávaný autor mnoha knih. Oženil se, měl rodinu a zkrátka dařilo se mu celkem dobře. Ale tak jako mnozí, i on řešil spoustu věcí jak v práci, tak i doma. Jeho pubertální syn se začal ve škole náhle zhoršovat, a tak přišel den, kdy musel jako otec navštívit školu a setkat se se synovým profesorem. A tady to opět začalo...

Po zdvořilostním přijetí pozvánky od pana profesora se sebeironií popisuje, jak nerad začíná po dlouhých letech opět chodit na faru, kde se schází s podivnými lidmi. Lépe řečeno, většinou se ztroskotanci a nulami. Téměř všechno ho tu utvrdilo v jeho dřívější skepsi vůči církvi. Přesto v něm něco z katecheze uvízlo a on se znovu a znovu vrací, až se úplně rozhodne nastoupit na cestu za Kristem. Z namyšleného chlapíka se stává jiný člověk. Tělesně je stále stejný, jen se nyní nějak víc dojíká, je vděčný a vidí věci, které dřív neviděl. Jako by jeho srdce až nyní bylo z masa.

S úsměvem, který mě provázel skoro po celou dobu čtení, dočítám tuto knihu. Někdy jsem se přistihl, že se nahlas směju, a někdy, zvláště na straně 138 a 139, ve vyznání autora, mi tekly slzy. Slzy dojetí a radosti zároveň. I proto vám tuto knihu moc doporučuji.

Podle této knihy byl natočen i film pod názvem KDO CHCE BÝT MILOVÁN (na DVD vydalo nakladatelství Paulínky).

Petr Juhaňák

Žehnání kapličky v Želnavě

Píše se rok sedmnáctistý léta Páně. Kraj při mladém toku Vltavy je potměný, zamklý. Švédská vojska před půl stoletím zničila vesnice a za obět mu padly i o samotě stojící statky a stavení. Nemoci a hlad provázejí životy lidí v této beztak drsné krajině. Nastává čas adventní a sýpky a stodoly jsou prázdné. Jak přežijí lidé tuto zimu?

Albert Müller, sedlák ze Sonnenbergu – Slunečné, se vypravil s koňským potahem pro obilí až do vzdálených Uher. Pořídil dobře a s radostí v srdci se vracel zpět do zbědovaného kraje. Veze záchranu nejen pro svou rodinu, ale pro všechny lidi ve vsi.

Projel Želnavou a před ním se již na kopci objevila stavení jeho vesnice. Je na konci cesty. Jen ještě přejet údolí a pak strmé stoupání ke Slunečné. Vysílení koně však ten kopec nevyjedou. Nejprve padl únavou první, po něm druhý. Sedláček nešťastně hleděl na své věrné koníky. Co počít? Vždyť domů je to už nedaleko. Domov je na dohled a za jeho zády želnavský kostel. Vždy se k němu lidé obraceli s modlitbou a prosbou. Prosili Pannu Marii – Liebe Frau – o pomoc. Také on poklekl, děkoval Bohu, že se dostal tak daleko, a prosil o záchranu. Nejen pro sebe, ale pro lidi, kteří čekali a doufali, že hladová smrt nenavštíví jejich domovy. Na temném nebi se nejprve objevila nejasná záře a pak se zjevil nadpozemsky krásný obraz ochránkyně kraje. S její pomocí a patrně též pomocí lidskou Albert i s povozem dosáhl cíle své cesty.

Dlouho se tento příběh v kraji vyprávěl. Dědily jej generace a na památku této události postavil sám Albert dřevěnou kapličku nazvanou Gofaheln Moachta a v ní umístil obraz, který vypráví tuto událost. Kapličku však zničil strom padající pod nápořem vichřice. Obraz se jako zázrakem zachoval. Na počátku minulého století byla na témže místě postavena kaplička kamenná – žulová – zásluhou Jakoba Müllera.

Konec války a neblahý čas po ní poznamenal vsi v kraji i jejich obyvatele. Za své vzaly i kapličky a Boží muka. Obraz byl uložen na blízkém statku a každou neděli byly u něj rozžehovány svíce. Kaplička tam však stála dál a vyprávěla nám tento dávný příběh doby vánoční. Takto by skončilo naše vyprávění ještě v prosinci roku 2010.

Původně stávala žulová kaplička mimo dosah staré cesty. Ta vedla o několik metrů dále. Její strmý spád byl při stavbě nové silnice zmírněn zatáčkou, která se téměř dotkla kapličky. Dlouho bylo vše v pořádku, až právě v prosinci onoho roku 2010 kterýsi holandský řidič nevybral se svým terénním autem zatáčku a milá kaplička to odnesla. Na místě zůstaly jen poházené žulové bloky a reflektor auta, které srážku

P. Mikeš žehná kapličku

také nepřežilo bez úhony. Téměř přesně na rok od oné neblahé události, než byla kaplička opravena, havaroval ve stejném místě kamion.

Naštěstí se dala tato kamenná stavebnice znovu sestavit a ruce šikovného kameníka jí vdechly nový život. V sobotu 7. 11. 2015 požehnal tuto nově opravenou kapličku P. Jan Mikeš. Kaplička stojí kousek dále od silnice, aby se v budoucnu nestala opět „obětí dopravní nehody“. Vzniklo také malé místo k zaparkování a vy se při cestě směrem na Lipno budete moci zastavit a podívat na opravenou kapličku s obrazem Alberta Müllera, klečícího u svých koní, s pohledem obráceným k zářivému zjevení nad krajinou. Nový obraz do kapličky namalovala Mirka Fridrichová Kunešová. Až pojedete směrem na Lipno, nespěchejte a vzpomeňte starého příběhu, který začal roku 1700 a dosud neskončil.

MFK a KF

Prachatický hospic sv. Jana Neumanna si letos připomíná deset let svého provozu. Během léta proběhla řada akcí a vyvrcholením oslav byl pátek 23. října. Přesně v tento den před deseti lety byla přestřižena slavnostní páska u vchodu. Oslava byla zahájena slavnostní mší svatou, která se konala v kapli sv. Jana Pavla II. za účasti emeritního biskupa Jiřího Paďoura. Ten vzpomněl ve své promluvě na všechny oslavy, které proběhly za jeho účasti. Do konce se přiznal, že nejdříve hospici nepřál, ale když vidí, co dobra se za těch deset let provozu vykonalo, byl rád, že se tohoto dne dožil, a celá mše svatá byla děkovná. Zúčastnili se jí pozvaní hosté a především sestry a zaměstnanci hospice v čele s panem ředitelem ThDr. Robertem Hunešem.

Poté se všichni odebrali do Národního domu, kde probíhal večer, který byl také plný díky a vděčnosti. Významní hosté – bylo jich symbolicky deset, dostali do rukou růži a s upřímným slovem gratulace ji vložili do připravené vázy. Dr. Luděk Zíma pozval zakladatele hospice, pana doktora Petra Koptíka, aby mu poděkoval za nelehké začátky realizace hospicové myšlenky. K němu byli přizváni první pomocníci a zakladatelé, dostali všichni kytičku a malý upomínkový dárek. Potom zakladatelé pozvali nynějšího pana ředitele R. Huneše, kterého si zvolili do provozu hospice. Ač to neměl ze začátku lehké, vytrval celých deset. Pan doktor Koptík mu poděkoval a dostal velkou kytku. Potom už se ujal slova pan ředitel a děkoval zase sestrám, doktorům a zaměstnancům, kteří vytrvali v náročné službě celých deset let. Všichni přítomní shlédli filmovou prezentaci o práci v hospici, poslechli si zpěvy

dvou prachatických pěveckých sborů a pak už následovalo občerstvení a upřímná zábava všech přítomných. Bylo proť se veselit a radovat. Vždyť láska k trpícímu člověku je to nejcennější, co můžeme dávat, a ta je v hospici cítit. Ať i nadále provází všechny zaměstnance Boží požehnání. S.M. Sebastiana